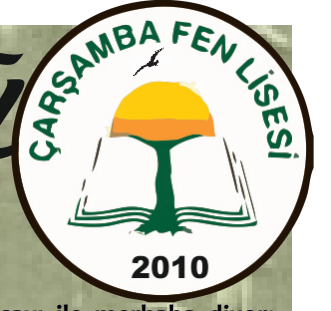

Mavi Martı

Çarşamba Fen Lisesi Edebiyat Etkinlikleri Dergisi

Kasım - Aralık 2016 6. Sayı

Öğretmen Özel Sayısı

Adnan Çabuk	Öğretmenim (Şiir)
Azize Bayraktar	Bir Başkasın Öğretmenim (Şiir)
Ahmet Kaya	Gözlük (Anı)
Ali Soyçiçek	İlk Öğretmenim (Anı)
Berna Koçkurt	Matematik (Öykü)
Beyzanur Çekiç	En Güzel Şey (Deneme)
Ebubekir Aytaç	Öğretmen Her Şeydir (Şiir)
Edanur Baş	Menekşe (Anı)
Efekan Aydoğan	Öğretmenin Gözyaşı (Öykü)
Emine Avuloğlu	Kara Tahtam (Günlük)
Enes Özkul	Yalan (Öykü)
Esra Tomar	Sensin Öğretmenim (Şiir)
Gül Kahraman	Çikolata (Anı)
Hasan H. Gülmarul	Dedemin Öğretmeni (Anı)
Hülya Tunç	M.Y.A. (Anı)
Hümeysra Hemşin	Kıymetli Öğretmenimiz (Şiir)
Cansu Kaşıkçıoğlu	İki A (A.A.) (Anı)
Duygu Erdoğan	Öğretmen (Öykü)
Esra Demirci	Sen Her Şeysin Öğretmenim (Şiir)
İrem Nur Kocakır	İlk Heyecan (Öykü)
M. Ali Güleç	Oyun
M. Emin Daştan	Vefa (Öykü)
Merve Güven	Apartman (Anı)
Merve Kasap	Öğretmen (Öykü)
Muhammet Sezgin	Islak Bir Gün (Anı)
Mümin Y. Karadağ	Yeni Okul (Anı)
Nagihan Doyar	Emek (Öykü)
Nevra Özkan	Şerif Özel (Anı)
Nursena Özdemir	Öğretmen (Şiir)
Ö. Faruk Üster	Not (Anı)
Özlem Tokar	Otuz Çift Göz (Öykü)
Rumeysa Karaca	Bir Öğretmen Sevdim (Deneme)
Sedanur Demirci	Öğretmenim (Şiir)
Selin Sarıtaş	Sıcacık Bir Gülüş (Anı)
Sena Akçay	Son Senemin Kahramanı (Anı)
Şevval Teker	Atama (Öykü)
Şimal Bakıcı	Bir Günlük Öğretmen (Anı)
Vildan Açıkel	Öğretmene Mektup
Yasemin Kök	Şeyda Öğretmenim (Anı)
Yunus Emre Bağ	Erzurum Soğunda (Öykü)
Zeynep Sağlam	Sen Benim Olmayan Kızımsın (Anı)
Zühal Aydın	Kadir Hoca (Anı)
Semanur Serdar	Hurşut Akın (Röportaj)
İ. Hakkı Candan	Sedat Şaşmaz (Röportaj)
Ozan Bayraktaroğlu	Faruk Tolga Şengüllendi (Biyografi)

Mavi Martı yine çok özel bir sayı ile merhaba diyor:

“Öğretmen Özel Sayısı”

Öğrencilerimizin gözünden öğretmene bakışı ortaya çıkaran metinler. Röportaj, biyografi, anı, günlük, mektup, öykü, deneme ve şiirler...

Çarşamba Fen Lisesi öğrencilerinin Türk Dili ve Edebiyatı ders etkinlikleri yazılarından oluşan Mavi Martı edebiyat dergisi 'amatör' bir ruhla 'profesyonel' eserler ortaya koyduğuna inanıyor.

Bu sayıda da Çarşamba Fen Lisesi öğrencilerinin birbirinden özel metinlerini okuyacaksınız. Biyoloji öğretmenimiz Faruk Tolga Şengüllendi'nin biyografisinin yanı sıra okulumuz öğretmenleri Hurşut Akın ve Sedat Şaşmaz ile yapılan röportaja yer veriyoruz. Okul kültürünü, öğrencilerimizin öğretmene bakışını yansıtan anılar, günlükler ve denemelerle Mavi Martı edebiyat etkinlikleri dergisi karşınızda...

Yeni okul müdürümüz Recep Seymen'e Mavi Martı'yı desteklediği için teşekkür ediyor, hoş geldiniz diyoruz.

SICACIK BİR GÜLÜMSEME

Öğretmenler insanın can yoldaşdır, yardım edenidir, arkadaşdır zaman zaman.

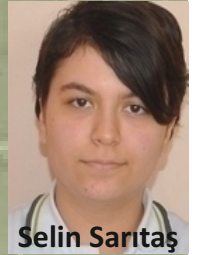
Bir gülümsemesi ile aniden bir umut ışığı belirir insanın yüzünde. Bir annenin ya da babanın sıcaklığını hissedersin ya onda, işte o zaman senden mutlusu yoktur dünyada.

İki sene önceydi. Her zamanki gibi okula devam ederken hiç beklemediğim bir aksilik meydana geldi. Ayağım yine kırılmıştı. Bu hastalık kendini bana birkaç hafta öncesinden belli etmişti fakat korkmuştum, söyleyememiştim kimseye. Ameliyat filan derken tamına bir ay geçti. Okulların kapanma zamanı gelmişti.

Karnelerin dağıtılacağı gün okula gitmek istiyordum. Yine şansım yaver gitmedi ve gidemedim. Bu ayakla nasıl gidebilirdim değil mi? Ben okula gidememenin verdiği hüznle oturmuş düşünürken aniden kapı çaldı. Gelenler beni şaşırtmıştı. Çünkü birçok öğretmenimi karşımda görmüştüm. Karnemi vermek için gelmişlerdi.

Almanca öğretmenim Meryem Hanım'ı gördüğümde çok mutlu olmuştum. Karnemi göstererek içeri girmişti. Anne sıcaklığı hissettiren o muhteşem gülüşü hala aklımdadır. Ne olursa olsun kıyamıyor öğrencilerine. Giderken yüzüme öyle bir baktı ki yüreğim o anda sıcacık oldu. Anlatamıyorum Meryem hocayı. Annem gibi. Dökemiyorum içimdekileri satırlara çünkü anlatmaya kelimeler kifayet etmiyor.

Aklımda kalan en güzel şey ise o sıcacık muhteşem gülüş!

Selin Sarıtaş

Gül Kahraman

ÇİKOLATA ÖĞRETMENİM!

(Anı)

Okul ile tanışmamın ilk günü. O sabah çok erken uyanmıştım; daha doğrusu gece hiç uyuyamamıştım. İlk kez okula gidecektim ve ben heyecanlanmak yerine korkuyordum. Öğretmenin sinirli olmasından ve bana kötü davranmasından. Sabah okula gitmek için güzelce kahvaltımızı yaptık. Annem de benimle geliyordu ilk günüm. Biraz da ondan cesaret alarak formamı giydim ama evden çıkmadan önce yine ağladım gitmek istemediğim için. Kimseye de söylememiştim öğretmenden korktuğumu.

Evimiz okula yakın olduğu için on dakika sonra okula gelmiştik. O kadar çocuğu ilk defa bir arada görüyordum. Bu beni biraz korkutmuştu. Ben de annemin elini biraz daha sıkıp arkasına saklandım. Okula girdik ve "1-A" sınıfını aramaya başladık. Sınıfımı bulduğumuzda içeri geçtik. Sınıfta da benimle aynı formayı giymiş beş tane daha çocuk vardı ve onların yanında da anne babaları. En öne oturmuştu annem beni. Ama annem yanıma oturmamıştı.

Ve ilk zil çaldı. Tabi ne olduğunu anlayamamıştım. Sonra kapı açıldı ve içeriye kıvrıkcık saçlı, hafif tombul bir bayan elinde bir kutu ile sınıfa girdi. Öğretmen olduğunu anlamıştım. "Merhaba çocuklar ben Türkan Tokat..." Bu cümleyi duyduktan sonra gerisini dinleyemedim. Çünkü soyadı Tokat'tı. Daha da korktum ve ağlamaya başladım. Sınıfta bir an sessizlik oluştu ve sadece benim hıçkırıklarım duyuldu koca sınıfta. Kafamı gömdüm hemen sıraya.

Teneffüs zili çaldığında herkes dışarı çıktı. Öğretmenim de: "Gül ve annesi! Siz kalabilir misin acaba?" dedi. Biz de annemle sınıfta bekledik. Türkan öğretmen yanıma geldi. Yere çökerek benimle aynı boya geldi ve bana kocaman sarıldı. O kadar şaşırılmışım ki ne yapacağımı bilemedim. Sonra ben de ona kocaman sarıldım. Bir anda tüm korkum uçup gitmişti sanki. Yanaklarımdaki gözyaşlarını sildi ve "Niye ağlıyormuş benim minicik öğrencim?" dedi. Sanki dünyalar benim olmuştu. "Korktum" diyemedim ve aklıma gelen ilk şeyi söyledim. "Canım çikolata çektii!" dedim. İlk önce şaşırıldı daha sonra da sıcacık gülümsedi ve yanaklarımı öptü. Masanın üstünde bulunan kutunun içinden iki tane çikolata çıkardı ve bana uzattı "Al bakalım, bundan sonra ne istiyorsan, ne canın çekiyorsa bana söyle. Ben de senin o küçücük gözlerindeki pırıltıyı göreyim, tamam mı?" dedi!

Emine Avuloğlu

GÜNLÜK

15 Haziran

Kara Tahtam,

Tam üç yıl ekmeğini yedim, suyunu içtim bu görevin. Kara gözlü, kara saçlı öğrencilerimin yanında ak sakalım, bembeyaz gömleğimle onları aydınlattığım tam üç yılın iki günü kaldı önümde. İstemiyorlar gitmemi. Elden ne gelir ki. Vazifemiz bu bizim. Anadolu'nun bir orasını bir burasını aydınlatmak. Sanma sen de ben üzülüyorum hiç. Ama ayıptır, söylenmez öyle ulu orta yerde. Alınır sonra geleceğimin yanmayı bekleyen mumları. Kim bilir ne kadar kaldı tamamen eriyip bitmeme. Sakın söyleme de onlara kalanımla biraz da onları alevlendireyim. Ah benim kara gözlü, kara saçlı ve bir o kadar kara bahtlı şarklılarım! Ah, alevimi sizle söndürebilmek isterken bir rüzgar alevimi başka mumlara savuracak da bensiz yanacaksınız. Size de helal olsun alevlerim yeni mumlar, yeni umutlar. Her şey gönlünüzce ola.

17 Haziran

Kara Tahta,

Gördün değil mi bugünkü hüznü? Duydun değil mi mumların sönecekmişçesine çatırtılarını? Aman ha, korkma! Ne sönmesi? Daha upuzun bir ömür var yanacak önlerinde. Yarın bu alev taşıyla tarağıyla denize yuva kuracak. Deniz gibi derin zihinlerin içine dalacak. Bu üç yıllık ışınlarının yerini karanlıkta kalmış, aydınlanmayı bekleyen zihinler alacak. Kara tahta! Senin yerini de beyaz tahta alacak. Hoşça kal sevgili üç yılım.

13 Eylül

Beyaz Tahtam,

Bembeyaz, yeni kokulu sayfam... Bugün gördün değil mi sende tanışılan şaşkın, ürkek suratları? Nasıl da karanlık kalmış derin kıyıları. Ben de napayım aldım elime bir fener, işledim üzerine birkaç tünel. Çıksınlar bir günyüzüne, alsınlar hele bir bilginin ferahlığını ki kalakalmasınlar karanlıklarda. Kalan son alevimle aydınlatacağım tünellerini. En son onlar günyüzüne çıktıklarındaysa ben söneceğim. Bu dünyaya kara gözlü, kara saçlılarımı, bir de derin ama aydınlanmış kıyılarımı bırakacağım.

'İKİ A' (Anı)

Cansu Kaşıkçıoğlu

Kimileri için iki kelime, bir ad bir soyad olabilir belki ama benim için annemden babamdan sonra bana hayatı tanıtan kişiydi. Birinci sınıfta adını ilk duyduğumda korkutucu gelmişti. Ahmet AKTEN... Ama sonra anladım ki hayattaki bir çok şeyi ben ondan öğrendim.

Yeri geldi kızdı ama hepsi bizim içindi. Yeri geldi bizimle güldü, oyunlar oynadı, kötü haberlere bizimle birlikte üzüldü. Arkadaşlarımla birlikte onun rehberliğinde büyüdük biz. İşte beş sene o kadar çabuk geçmişti ki bizi bırakma zamanı gelmişti. Biz nasıl ayrılacaktık ki rehberimizden. Bize kim yol gösterecek? İşte ben o günden beri tüm ayrılıklardan nefret ederim.

Bize her şeyi sevdiren, öğreten öğretmenimiz bir gün ayrılacağını neden öğretmemiştii? Arkadaşlarımdan birisi öğretmenimize şarkı söylüyordu:

5/A 5/A bizim adımız

Canımız kanımız Ahmet hocamız

Cam cama takılır mı?

Camdan adam yapılır mı?

Aşk olsun Ahmet hoca!

5/A bırakılır mı?

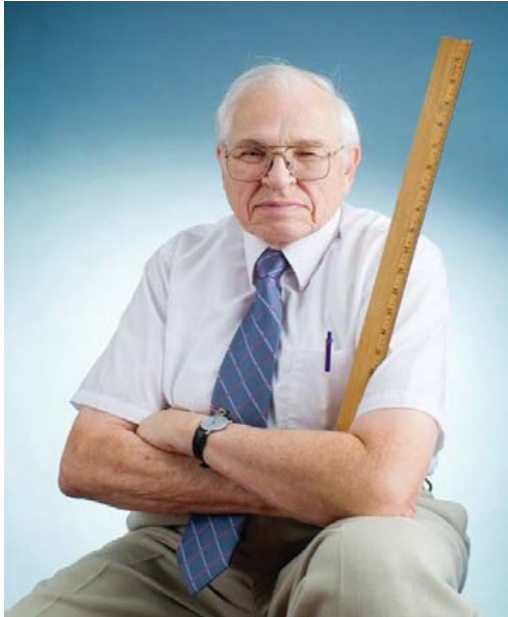
İşte olayın esası buydu. Öğretmenimizin tayini çıkmış başka bir şehre gidiyordu. Biz öğretmenimiz için veda partisi yaptık ama içimiz kan ağlıyordu bir kere. O günden sonra öğretmenimizle çoğu zaman telefonda konuştuk. Hatta en son lise sonuçlarımız açıklandığında konuşmuştuk. Bana nereyi kazandığımı sordu. "Fen Lisesi" dediğimde en az annem babam kadar sevinmişti. O günden sonra ise eşine benzerine rastlamadım ben o adamın.

Sadece "iki A" (AA) değildi o!

DEDEMİN ÖĞRETMENİ (Anı)

Hasan Hüseyin Gülmarul

Geçen cumartesi dedemin yanına gittim. Ve bana "Benim ilk öğretmenim askerdeki çavuşum idi." dedi. Ben de merakıma yenik düştüm ve dede ne diyorsun sen! dedim. O da yavaşça yerinden kalktı ve kendine bir çay koydu. Yanıma gelip oturdu. Çayından yudumlararken anlatmaya başladı:

"Benim ilk öğretmenim askerdeki çavuş Ahmet idi. Öğrendiğime göre normalde öğretmenmiş. Bu yüzden herkes ona Muallim Ahmet diye seslenirmiş. Onun bir ayrıcalığı vardı.

Okuma isteği olan askerleri kendi taburuna almış. Beni de görmüş. İşte bu şekilde onun taburuna geçtim. Ben yeni taburuma hızlı alıştım. Diğer tüm askerler savaş eğitimi alırken biz okul eğitimi alıyorduk. Bu sayede okudum ve aile işimizi kurdum. Eğer Ahmet öğretmen olmasaydı bu günlere gelemezdim. Tek bir öğretmenin benim hayatımdaki rolü işte bu denli büyüktür!" dedi. Sonra bana döndü ve "Oğlum, duyduğuma göre matematik öğretmenin senden pek hoşnut değilmmiş. Kendine çeki düzen ver. Sen beni büyüyünce anlayacaksın. Ama emin ol, büyüyünce öğretmenlerine dua edeceksin." dedi.

Matematik öğretmenimi her gördüğümde dedemin öğretmeni geliyor aklıma!

Edanur Baş

MENEKŞE

(Anı)

Yine bir gün dersane çıkışı. Bu sefer biraz daha farklıydı sanki. Sınıfça para toplamıştık. Azıcık parayla mutlu olmak ve mutlu olmaya çalışıyorduk. Tam on beş dükkan gezdik arkadaşlarla ama yine de ona layık bir şey bulamamıştık. İnsanlara sorduk ve onlar da bize bir çiçekçi gösterdiler. Oradaki en pahalı çiçeği almak istiyorduk ama paranın bir önemi yoktu zaten para da yoktu. İçimize en çok sinen çiçeği aldık. Çiçek o gece benim evimde kaldı ve başına bir şey gelmemesi için en güvenilir yere sakladım. Sabah okula gittim ve hemen sınıfı süsledik. Hocanın hiçbir şeyden haberi olmaması beni daha da çok heyecanlandırıyordu.

Sınıf süslendi ve ders zili çaldı ve kapı açıldı. O zamana kadar hiç kimseyi mutlu ettiğime bu kadar sevinmemiştim. Ve ilk defa bir insanı bu kadar mutlu etmişim. Hocamın yüzündeki sevinç, mutluluktan gözlerinin yaşarması, sınıftaki kahkaha sesleri ve tamamen samimi içten bir hediye. O sınıfta o kadar insan vardı ve hepsi mutluydu.

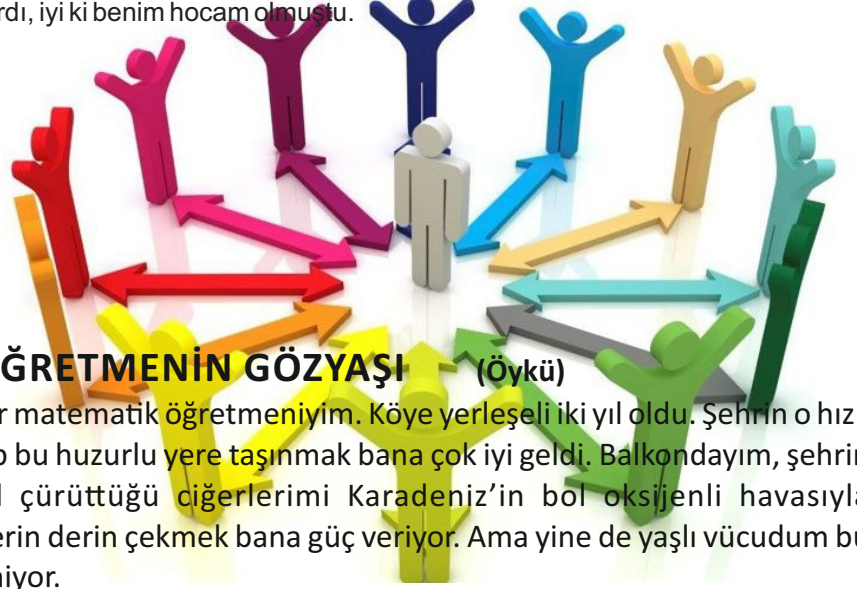
En çok Nimet hoca. İyi ki tanımışım onu, iyi ki vardı, iyi ki benim hocam olmuştum.

Arada karşılaşıyoruz öğretmenimle ve ben hep o günleri hatırlıyorum.

Benim için bir öğretmenden fazlasıydı...

O çiçek hala duruyormuş, ne mutlu bana!

Hâlâ solmamış, hâlâ çiçek açıyormuş!

ÖĞRETMENİN GÖZYAŞI (Öykü)

Efekan Aydoğan

65 yaşında, emekli bir matematik öğretmeniyim. Köye yerleşeli iki yıl oldu. Şehrin o hızlı ve stresli hayatından kopup bu huzurlu yere taşınmak bana çok iyi geldi. Balkondayım, şehrin kirli havasının bunca yıl çürüttüğü ciğerlerimi Karadeniz'in bol oksijenli havasıyla temizliyorum. Bu havayı derin derin çekmek bana güç veriyor. Ama yine de yaşlı vücudum bu gücü kullanmama izin vermiyor.

Geçmişini düşünüyorum. Zaten en iyi yapabildiğim şey bu: geçmişini düşünmek. Anılarımı gözlerimde canlandırmak. Beni hayatta tutan tek şey geçmişim. Bu yüzden ona sınıksız sarılıyorum ve her gün bana yaşlandığımı hissettiren bu eski koltuğa oturup karşıdaki yemyeşil dağların manzarasını seyrederek geçmişime dalıyorum.

Hatırlıyorum da bir gün sınıfa girdim. Elimle işaret ederek "Oturun" dedim. Öğrencilerim derse girer girmez "örnek" yazdırdığımı bildikleri için tahtanın başına "Örnek:" yazmışlardı. Ben de yanına örneğimi yazmaya başlamıştım ki arkadan sınıfın en sessiz ve en çalışkan kızı olan Yeliz, o ince ve kısık sesiyle "Hocam bugün dersi dışarıda işleyebilir miyiz?" dedi. Sınıftaki diğer öğrenciler isteseydi, dersi kaynatmak istediklerini düşünür ve izin vermezdim. Ama bu kadar sessiz ve çalışkan bir kızın bunu istemesi beni şaşırttı. Aslında böyle şeyler yapmam ama hava sıcak olduğu ve bunu isteyen Yeliz olduğu için kabul ettim. Sınıf o mutlulukla dışarı çıktı. Dışarıda matematik dersinin nasıl işlenebileceği hakkında hiçbir fikrim olmadığından bu ders muhabbet ederiz düşüncesiyle kitaplarımı bırakıp dışarıya çıktım. Ama dışarıya çıkınca gördüklerime inanmadım. Şaşırmış ve donakalmıştım. Okulun temsili haline gelmiş olan Büyük Çınar'ın altındaki masada kocaman bir pasta ve etrafında ise eski öğrencilerim vardı. Üç yıl önce derslerine girdiğim öğrenciler şimdi karşımdalardı. Biraz daha büyümüş ve değişmişlerdi. Ben onlara şaşkınlıkla bakarken onlar hep birlikte "İyi ki doğdunuz hocam!" diye bağırıyorlardı.

Bugün doğum günüm olduğunu ben bile unutmuşum. O anın verdiği mutlulukla gülümsemeye başladım. Bu gülümseme sadece mutluluk değil özlem de taşıyordu. Gözümünden bir damla yaş aktı. Hepsine aynı anda sarılmak istedim. Ama onların yanında duygusallaşıp ağlamayı kendime yakıştıramadığım için yapmadım. Yanlarına gittim ve biraz kekeleyerek "Çok sağ olun" dedim. Şimdiki öğrencilerimse kenarda bekliyorlardı. Onlar da gelip "Mutlu yıllar hocam!" dediler. Fotoğraf çekindik. Pastamızı yerken eskilerden konuştuk, muhabbet ettik, güldük ve eğlendik. Çok güzel bir gündü. Benim dışarıya çıkmaya izin vermeyeceğimi bildikleri için Yeliz'i kullanmaları da çok zekiceydi. Ve işe yaradı da. Ama bana verilen en güzel hediye onlardı.

Bir öğretmene verilen en büyük hediye onu seven öğrencileridir.

SEN BENİM OLMAYAN KIZIMSIN! (Anı)

Zeynep Sağlam

Bundan yaklaşık iki yıl önce. Okulun ilk günü. Bizim sınıfımız kitap dolu ve biz küçücük bir sınıftayız. Koridorda bir öğretmen nöbetçi . İlk görüşte iç ısıtan, yumuşacık sesli, güzeller güzeli bir öğretmen. Şimdi sorsanız bilirim o gün ne giydiğini... Sınıfın kapısı açıktı. Herkes bir "ilk gün" telaşı içinde. Bir şekilde öğrendim, tahmin ettiğim gibi müzik öğretmeniymiş. İsmi Çiğdemmiş. Bizim dersimize girmesi için çok dua ettim. Ders başladı. Yaklaşık beş dakika sonra içeri Çiğdem Hoca girdi. Sınıf öğretmenimiz olduğunu duyunca nasıl mutlu oldum bilemezsiniz.

O günden sonra Çiğdem Hoca bir yıl boyunca hep bizimleydi. Ne yaşadığımız yanımdaydı, ne yaptığımız arkamızdaydı. Daha ilk günden ben onu çok sevdim. Bir yıl içinde o benim ikinci annem gibi olmuştu. Onun da beni kızı gibi sevdiğini hissedebiliyordum. Benim için çok değerliydi. Yaz tatilinde bile sadece onu görmek için okula gidiyordum.

Okul yeniden başladı. Beni zor bir dönem bekliyordu. Çok korkuyordum ama öğretmenim yine yanımdaydı. Benden beklentisi çok yüksekti. İstersem başarabileceğimi biliyordu. Ailem ve öğretmenim için çalışmışım. Zaman zaman zorlanıyordum ama öğretmenim beni hep destekliyordu. Nihayet sınavlar geçmişti. Çiğdem Hoca liderliğinde bir gezi düzenledik. Her zaman olduğu gibi insanı cesaretlendiren konuşmalarıyla herkesi yüreklendiriyordu...

İkinci dönemin sonu geldi. Dokuz yıllık okulumdan ayrılmak çok zor geliyordu. Öğretmenlerimden ayrılmak istemiyordum. Karnelerimizi aldık. Biraz mutlu, biraz buruk aşağı indim. Tüm öğretmenlerimle vedalaştım. Hiç ağlamamıştım. Çiğdem Hoca'nın yanına doğru ilerledim. Ona sarılırken içimden bir parça koptu. İkimiz de ağlamaya başladık.

Ayrıılırken bana "Sen benim olmayan kızısın" dedi. o da benim ikinci annemdi. Bu olayın ve iki yılın üzerine öğretmenlik hakkında kafamda çok şey değişti. Öğretmenlik kesinlikle okuyarak yapılan bir şey değildi. İçten gelen bir duyguydu. Bende bu duygunun oluşmasını sağladığı, hep yanımda ve bana destek olduğu için Çiğdem Ayeş'e çok teşekkür ederim.

O'nu iyi ki tanıdım ve O'nu çok seviyorum!

Şeyda Öğretmenim,

MEKTUP

Öğretmenlerin en güzeli, sayenizde o kadar güzel şeyler öğrendim ki. O zamana, sizi tanıdığım o zamana kadar bendeki öğretmen kavramı kitaplarda, şiirlerde ve benzeri yazılarda bir başkasına benzetilen ve bu şekilde övülen bir kavramdan ibaretti. Bir anne, bir baba, bir arkadaş ve nicesi. Daha o küçük yaşlarda, küçük kafamda öğretmenlerim hep bunlar gibiydi. Kalbim ise sizi tanıyana kadar gerçek anlamda anlayamadı öğretmenim ne olduğunu.

Bizde güneş doğudan gelir, sizle beraber sınıfa doğardı. Bütün sınıfı kendi evladınız gibi severdiniz. Sadece bizim sınıfı mı, daha nice öğrencide emeğiniz vardı ve bunu severek yapardınız. Kiskanırdık sizi, arada da küserdik hani. Hatırlar mısınız bir gün sınıfça ağlama numarası yapmıştık. Paylaşamazdık ki kimseyle. Meleğimiz, siz yine de kanatlarınızla kollardınız herkesi, incitmeksizin kimseyi. Biri olsun ki sizi sevmeyen, bir kişi desin hakkınızda kötü bir şey, imkansız.

Kalbimde bir şeyler vardı ve sizi bambaşka bir yerde tutuyordu hislerim. Ama aklım almıyor fikrim anlamaya yetmiyordu. Arkadaşım, dostum, meleğim, mükemmel insanım, sizdiniz. Ama ayrı ayrı değil hep birlikte. Annem gibiydiniz ama yeter mi sizi anlatmaya gibiler. Başka bir adı olmalıydı bunun. Her söylediğimde içimi ısıtacak, aklıma sizi getirecek, sizle bir bütün olacak. Düşünüp de bulamadığımı meğer çoktan bulmuşlar. Adına öğretmen demişler ve siz onu öyle bir yüceltmişsiniz ki her gün size çağırdığım isim aklımca yetmemiş sizi anlatmaya.

Tüm muhteşemliğinizle dokunduğunuz kalbim, üç heceyi kavrayamayan aklıma nispet yapar gibi öyle bir sermişti ki ortaya gerçeği, o günden sonra anladım, benim için öğretmen üç hecenin anlattığından ziyade açtığınız sonsuzlukta hissettiğimdir. Ve öğretmenim, o sonsuzluğun mimarı sizsiniz.

Teşekkürler...

Yasemin KÖK

Şevval Teker

ATAMA (Öykü)

Güneş arşa tırmanmak için mücadele veriyordu. Adımlarım yere her düştüğünde sararmış yaprakların çığlıkları beynimin kulvarlarında yankılanıyordu. Rüzgar tüm umutsuzluklarımı, yalanlarımı beraberinde götürmek istermiş gibi tenimi tokatlıyor, beni oradan oraya savuruyordu. Hal böyleyken anneme söylediğim yalanlar ayaklarıma dolanmış, bir kor olup vicdanıma düşmüştü. Okulu bitirip öğretmen olduğumu söylemiştim. Oysa ki atanamamıştım. Bir okula atanıp çocuklarıma kavuşmayı bekliyordum. Ama anneme yalan söylemiştim. Her telefon konuşmamızda annemin sesinden akan umut beni daha da çaresizleştirmiş, yalan söylemeye mahkum etmişti. Bir yanım 'Yalancı!' diye bağıyor, tüm hücrelerim bu yalana ayaklanıyor fakat vicdanım bu yalana destek çıkıyordu.

Yakınlardan gelen çocuk sesleriyle düşüncelerim bir karga sürüsü gibi kaçtı. Gözlerimi isteksizce sağa çevirdim ve hemen yanımdaki yıkık dökük okul binasına baktım. Her an uçacakmış gibi duran çatı, kırık camları poşetle yamanmış pencereler... Çakıl taşlarıyla bezenmiş yer yer ağaçların olduğu bir bahçede oradan oraya koşturan çocuklar...

Beynimde aniden bir şimşek çaktı. Bulduğum bu çözüm sürekli olmasa da beni birkaç ay idare edebilirdi. Aklımdaki planla eve ulaştığımda annem beni her zamanki sıcaklığıyla karşıladı. Halimi hatırlamı sordu, beni ne kadar özlediğini anlattı. Ben de ona görev yerimin buradaki köy okulu olduğunu söyledim. Sesim bir an bile titremedi. Acımasızca yalanlarımı sıraladım. Gözlerindeki gurur, sevinç büyüdükçe büyüdü ve dört bir yanımı sardı. Nefes alamaz hale geldim.

Geçen günler gelecek günleri kovaladı, günler akıp geçti. Okul binasını el birliğiyle onardık. Çatıya koyduğum bir kiremitte, öğrencilerimin gözlerine her baktığımda bir insana faydalı olmanın hazzını yaşadım.

Derse girdiğimde öğrencilerimin o tatlı telaşı, annemin beni sabah okula gönderirkenki mutluluğu... Bunların hepsi bana öğretmenliğin bir kağıt parçasına tabii olmadığını öğretti. Yine o gün evden bir telaşla çıktım. Sınıfa girip masama tam yerleşmişken kapı sert bir şekilde açıldı. Jandarmalar içeri girdi ve beni apar topar araca bindirdiler.

O güne dair hatırımda kalan tek şey annemin ve öğrencilerimin gözyaşlarıydı.

Durum böyle hakim bey. Ben suçumun farkındayım. Kendimi savunacak tek cümlem yok. Siz ne uygun görürseniz kabulüm.

Sena Akçay

SON SENEMİN KAHRAMANI (Anı)

Sabahın erken saatlerinde çıktığım okul yolu heyecanımı körüklüyordu. Okulumdaki son senemdi ve önümde önemli bir sınav vardı. Okuldaki çoğu öğretmenim aynı olsa da birkaçının bu sene değişeceğini biliyordum. Beni endişelendiren de buydu; insanlara ısınma sürecim zor ve sıkıntılıydı. Anlaşamama düşüncesi zihnimi kurcalarken okula varmıştım.

Tanıdık merdivenleri çıkıp sınıfıma yerleştim. Değişen öğretmenlerimizden biri de matematik öğretmenimizdi. İlk dersin matematik oluşu hepimizi heyecanlandırıyordu. Sonunda kapı aralandı, içeriye otuzlu yaşlarında uzun boylu, yapılı bir adam girdi. Rahat ve sakin tavırları ilgimizi çekmişti. İlk dersin sonlarına doğru aynı zamanda sınıf öğretmenimiz olduğunu öğrendik. Bu durumda biraz huzursuz olmuşum açıkçası. Sınav nedeniyle endişeli olduğum bu durum panik olmama yol açıyordu. Yapabildiğim çoğu şeyde tedirgin olup kendimi geri çekiyordum.

Zamanla hâlimi fark eden öğretmenim ilgisini esirgememiş sorunuma çözüm üretebilmek için adeta arkadaşım olmuştu. İlk önce arka sıralardan çekip çıkarmıştı beni sonra da bir program hazırlayıp adım adım azimle takip etmişti. Pes ettiğimde ayağa kaldırmış daha da azimle devam etmemi sağlamıştı yoluma. En uslanmaz öğrencilerin dahi kahramanı olmuş, onlara hak ettikleri değeri vermektan çekinmemişti. Teneffüslerde başı hiç boş kalmaz, etrafı öğrenci dolar olmuştu zamanla. Kısacık bir zamanda sadece benim değil küçüğünden büyüğüne tüm okulun kahramanı, en yakın arkadaşı olmuştu.

Hedeflerime ulaşmamdaki en önemli etken, emeklerimin en büyük ortağı, gerektiğinde en yakın arkadaşım olmuş paha biçilemeyecek kadar güzel anılar ve küçük çaplı bir başarı öyküsü bırakmıştı ardında.

YAZIYI İCAT ETMİŞİM GİBİ! (Anı)

Hülya Tunç

Benim en güzel okul yıllarım ilkokul zamanlarıydı. Okula gitmeyi çok severdim mesela. Öyle ki daha yaşım gelmeden giderdim ablamlarla okula. Ablamların derslerine girer, ben de harfleri yazmayı denerdim. Ki yazardım da, en azından ismimi. Birinci sınıftayken yazı yazmayı, okumayı sökmüştüm. Şimdi böyle yazınca sanki yazıyı icat etmişim gibi duruyor ama benim için o zamanlar -ki hâlâ- büyük ve önemli bir başarı.

Öğretmenimin benden nasıl gururla bahsettiğini hatırlıyorum. O kadını ömrümün sonuna kadar unutamam. Okula gelmeyi, dersleri belki de onun sıcaklığından severdim. Kıvrık kızıl saçlarıyla, ince uzun parmakları hâlâ hatırımda. Her sabah bizi yanına çağırır, ince uzun parmaklarını karnımızda gezdirir “burada peynir, burada zeytin, burada yumurta var!” deyip bizim kahvaltı edip etmediğimizi kontrol ederdi. Bir de ikinci teneffüste meyve getirdik mi diye bakar, ondan sonra bizimle beraber meyvesini yerdi.

O muhteşem bir kadındı. Bana okulu sevdiren muhteşem insan. Hala o gür sesi kulaklarımda. Öyle ki ne o kıvrık saçları ne ince uzun parmakları ne de o gür muhteşem sesi aklımdan çıkar...

Hümeysra Hemşin

KIYMETLİ ÖĞRETMENİMİZ

Zor anlarımızda çıkan şanstınız
Sıkıntıya düşüğümüzde umut
Ağlarken yanımıza gelen neşe
Her konuda yardımcı olan rehberimiz.

Bizler senin için birer çiçektik,
Havada kanat çırpamayan yavru kuşlardık,
Hiç suçları olmayan masum yüzlerdik,
Her konuda düşünceli hayat rehberimiz.

Sıkılmadan usanmadan çalıştın her zaman.
Umutsuzluğa düşürmeden her şey de her an,
Doğruluğu öğrettin olsa da bu dünya yalan,
Her konuda bilgisi olan hayat rehberimiz.

Sen herkesten çok hak ediyorsun övülmeyi
Her şeyden daha çok hak ediyorsun yücelmeyi
Ne kelimeler yeter anlatmaya ne de cümleler
Her konuda hayat rehberimiz...

BİR ÇOCUK NE İSTER?

Zülal Aydın

KADİR HOCA (Anı)

Altı yaşındaydım. Sabah annem bizi heyecanla uyandırdı. Abim ve ben heyecanla yataklarımızdan fırlayıp annemin etrafında cıvıdamaya başlamıştık bile. Okul servisine yazılmıştık ama o gün bizi annem götürecekti. O gün ilk defa giydiğim mavi önlükler bana biraz büyük geliyordu. Her ne kadar heyecanlı olsam da o gün hastalanmıştım. Hasta hasta evden çıktık ve okula vardık. İlk olarak abimi sınıfına bıraktık daha sonra da müdür yardımcısı Ergün Yaman'ın odasına gittik. Odada iki tane bilgisayar vardı. Birinde müdür yardımcısı diğesinde hafif kilolu, kel, bıyıklı ve sempatik bir adam vardı.

Meğer benim öğretmenimmiş. Öğrencisi olduğumu öğrendiğinde yanıma yaklaşarak beni kucağına aldı ve yanağımsıkarken hasta olduğumu anladı. 'Bu minik kızın ateşi mi varmış annesi' diyerek beni yere bıraktı ve elimden tutarak beni sınıfıma götürdü. Sınıfta annemle en öne oturduk. Ve öğretmenimi dinledik. İlk yoklamamda adım okunduğunda başka şeylerle uğraşan ben annemin yönlendirmesi ile 'burada' dedim. Daha sonra beni okula getiren annemi yolcu etmek için bahçeye çıktığımda yaşlı gözlerle okula girmemi bekleyen annem bana yaşattığı bu duygusal an ile bana ister istemez büyüdüğümü hissettirmişti. Evet o gün ilk defa büyüdüğümü hissetmişim. Okula girişimi yaşlı gözlerle izleyen annemi geride bırakıp sınıfıma girdiğimde yaşlılarım içinde girmiş olduğum duygusal yoğunluktan sıyrılmıştım.

Abimle sınıflarımız yan yanaydı. Çıkışta birlikte servise bindik ve eve geldik. O gün hem eğlenmiş hem de yorulmuşum.

Öğretmenimi de çok sevmişim. Daha sonradan gördüm ki o da bizi çok sevmiş her birimizle 5 sene boyunca kendi evladı gibi ilgilenmişti. Onun bizim üzerimizdeki emeği o kadar çok ki...

Dokuzuncu sınıfa kadar ziyaret ediyordum ancak son iki senedir onu hiç görmedim. Bahsederken

zihnimde ilkokul anılarım canlandı. Ve Kadir Hoca'yı özlediğimi fark ettim. Ve en yakın zamanda ziyaret etmem gerektiğini de...

Beyza Nur Çekiç

ENGÜZELŞEY (Anı)

Meslek hayatımın ilk yılları. Yürümeyi yeni öğrenmiş bebekler, ilk uçuş deneyimini yaşamış kuşlar, okula yeni başlayan çocuklar kadar heyecanlıydım. Nasıl anlatacağımı bilemediğim hayallerim gerçek olmuştu. Arkadaşlarıma öğretmen olmak istiyorum dediğimde bana bakışları hala aklımda. Şimdi hepsi doktor, mimar, mühendis, avukat oldular. Hepsi iyi yerlere geldi. Ama hiçbirinin

mesleği benimkinin üstünde olamaz. Hiçbiri "öğretmen nedir" anlayamaz. Büyüdüm. Zorluklar, iyi ve kötü insanlar, aşılabilir engeller gördüm. Büyürken öğrendim. Zorluklar geçilir. İyi ve kötü ayırt edilir. Aşılabilir engel yoktur. Bir çocuğun gülüşü her şeyi değiştirir ve en güzel şey öğretmektir. Öğretirken yaşamak, yaşama renk katmaktır.

Belki de en zor mesleğe sahibim. Ama sevmek, gerçekten sevmek insanın yükünü hafifletiyor. Öğretmen deyip geçebilir misiniz? Kolay mı onlarca çocuğa bilmediklerini öğretmek? Kolay mı onları eğitmek, yetiştirmek? Hiçbir zaman şikayetçi olmayacağım diyerek adım attım bu yola. Her zaman en iyi şekilde öğretmeye çalıştım. Sadece öğretmen değil anne oldum çocuklarıma. O miniklerin hayata ilk adımlarında en büyük destekçi oldum.

Şimdi ilk öğrencilerim üniversiteli olmuş. Onlarla ve kendimle gurur duyuyorum. Hala yüzlerce mesaj ve çiçek alıyorum başarımın simgesi olan yavrularımdan. Mutluluktan akan o birkaç damlayı tarif etmek imkansız.

Öğretmen olmak hayattaki en güzel şey.

EFKEN (Anı)

Merve Kasap

Yeni şehir, yeni ev, yeni koltuklar... Kışları bir ömür kadar uzun süren Ankara'nın unutulmuş bir köyünden, iki kıyıyı masmavi bir denizle bağlayan İstanbul'a taşındım. Daha taşınalı birkaç gün olsa da pek ısınamadım bu koca şehre. Ben minik ilçelere, sıcacık insanlarla dolu, küçük köylere alışkınım. Öğretmenliğimin beşinci yılındayım, tayinimin çıkmasıyla beni büyüten köyümden ayrılıp apar topar İstanbul'a taşındım. Birazdan yeni okuluma gideceğim ve öğrencilerim yeni öğretmenleriyle tanışacaklar. Evden ayrıldığımda dersin başlamasına yaklaşık bir saat vardı. Kendi kendime biriktirip aldığım, kapısı zorla kapanan arabama binip okula ilerledim. Birilerine sora sora bulduğum okul, beklediğimden çok daha büyük ve yeniydi. Altı katlı olan okulun bahçesi geldiğim köy kadar desem abartmış olmazdım sanırım. Ah benim küçük köyüm...

Müdürün yanında evrak işlerini hallettikten sonra dersimin olduğu sınıfa doğru ilerledim. Sınıftan gelen gürültü benim sınıfa girmemle bıçak gibi kesildi. Beni tanımaya çalışan şaşkın simaları görmem yanaklarımda bir tebessümün çiçeklenmesine sebep oldu. Kısaca kendimi tanıtmamın ardından bol şaka ve kahkahalarla geçen tanışmamız sonunda birinci dersi tamamladık. İkinci derse geçtiğimizde de koyu muhabbet devam etmişti. Herkes konuşuyor söze katılıyor gülere eğleniyordu. Bir kişi hariç. Arkadaşlarından adının Efken olduğunu öğrendiğim, siyah saçlı, mavi gözlerini gür kirpikleri süsleyen çocuk, sessizce oturmuş pencereden dışarıyı izliyordu. Ne sohbete katılıyor ne de gözlerini üzerimize çeviriyordu. Geri kalan saatlerde ders işlemeye başlamıştım. O yine bizimle değildi.

Koca yirmi gün devirdikten sonra zorlu İstanbul şartlarına alışmıştım.

Apartmanımdaki Ayşe Teyzeyle çok yakın dost olmuştuk ve sürekli beraber zaman geçiriyorduk.

Hafta sonları İstanbul'u tanımak için sık sık geziyor, kütüphanelerde zaman geçiriyordum. Pazar günü emektar arabamın arızalanmasıyla evimin yakınında olan küçük tamirhaneye gittim. Tamirhaneye girince beni yaşlı, elleri nasırlı bir adam karşıladı. "Hoşgeldiniz." derken bir yandan da mahcubiyetle ellerini temizliyordu. Karşımdaki adama gülümserken "Aniden arabam durdu, buraya gelene kadar birkaç defa çalıştırıp getirebildim." dedim. Adam çenesini sıvazladıktan sonra yanımdaki arabanın altına doğru "Oğlum bir bak buraya!" diye bağırdı. Arabanın altından çıkan kişiyle yüz yüze geldiğimde tanıdık mavi gözlerle karşılaştım. Efken, uzun kıvrıkcık saçlarını toplamış, üzerine yağ damlası bulaşmış tulumuyla karşımdaydı. Bir an duraksadıktan sonra beni hiç görmemiş gibi yaparak yaşlı adama gülümsedi ve "Buyur Usta" dedi. Yaşlı adam ona arabamın arızasını anlatırken benim aklım Efken'in gülümsemesinde kalmıştı. Bir aydır dersine girdiğim çocuk bir kez olsun konuşmamıştı bile. Arabamla işini bitirdikten sonra tekrar diğer arabanın altına girip kaldığı işe devam etti. Şaşkın bir şekilde ayrıldığı tamirhaneden eve geçtim. Gece boyunca aklıma takılan bu olayla uyumaya çalıştım.

Gel zaman git zaman hep bir bahaneyle gittiğim tamirhaneden her seferinde Efken hakkında farklı şeyler öğrendim. Meğer benim koca yürekli öğrencimin babası geçen yıl vefat etmiş. Evin yükü onun küçük omuzlarına kalmış. Harçlık çıkarmak için çalıştığı bu küçük tamirhane onun küçük evi olmuş, burada çalışanlarla sıcak ilişkiler kurmuştu. Burada çalışanların benzer kaderlere sahip olması da fark ettiğim bir başka ayrıntı oldu. Acı, kimi insanları kemiren, kimi insanlara sorumluluğu öğreten, kimilerini de büyüten yoğun kıvamlı bir duyguydu. Ve acı Efken'i en iyi şekilde yetiştirmişti.

Eğitim hayatımdaki başlangıcın ilk günüydü o sabah. Heyecanlıydım tüm aile bireylerim kadar olmasa da. Formamı düzelten annem, saçımı toplayan ablam ve fotoğraflarımı çeken babam vardı yanı başımda. Neden bu kadar heyecanlanıp bu kadar önem verdiklerini anlamaya çalışıyordum ama anlayamıyordum. Alt tarafı sabah ablam giderken imrenerek baktığım okula gidiyordum herkes gibi.

Anne ve babamın zoruyla da olsa oldukça erken bir saatte kahvaltımı yapıp evden çıktım. Hep beraber okula geldik. Bahçede bizi karşılayan bir kadın vardı. Kimse artık! Annemi de tanıyordu adımları da biliyordu. "heyecanlı mısın?" diye bir soru yöneltti bana. Kadına cevabım ise Tanımadığım insanlarla konuşmam olmuştu. O anda kadının yüzünde tatlı bir gülümseme oluştu. Bu kadın diye bahsettiğim aslında öğretmenimmiş benim. "Ben Elif, senin öğretmenimim." dedi bana ve elimi sıkıca tutarak bir sürü benim gibi çocuğun olduğu sınıf denilen bir yere götürdü beni. Normalde yeni tanıdığım insanlara sıcak yaklaşmazdım ama öğretmenime karşı öyle değildim. E bana bir de çikolata vermişti. Sevmeliydim bu kadını. Sınıf denilen yerdeydim artık. Kim bu öğretmen, ne işe yarar diye düşünüyordum. Galiba biraz da sesli düşünmüşüm. Doğa diye birinin seslendiğini duydum o sırada.

-Ben kimim biliyor musun? dedi.

"Hayır" dercesine kocaman gözlerimle baktım öğretmenime. Bu sefer ise "Ben senin öğretmenimim." dedi. Sanki öğretmenin ne olduğunu bilmediğimi hissediyormuşçasına bana bir şeyler anlattı.

-Öğretmen; annen, baban gibi seni yetiştiren kişidir Doğa'cığım. Ben sana burada bir sürü şey öğreteceğim, dedi.

Sanki iyi, öğret der gibi bakışlarım vardı!

-Ama bunları oyunla öğreteceğim, ödülle öğreteceğim, dedi.

Oyun ve ödül en çok sevdiğim iki şeydi. Sevmiştim bu kadını. Her gün gelecektim okula.

Okula başlayalı aylar, yıllar geçmişti. Okuldan hiç kopmamıştım. Öğretmen olmuşum. Aklımda hep öğretmenimle geçen ilk günkü o değerli sohbet vardı. O sorduğum soruya kendimce bir tanımım da vardı artık bir öğretmen olarak: Öğretmen; her şeyi kabullenebilecek olan öğrencisine kabullenmemeyi, hatası olduğunda kendisinin bile hataları olabileceğini söylemeyi öğreten, hayatı en güzel şekilde gösterendi. Mesleğimi en iyi şekilde yapmam gerektiğine inanıyordum.

Ben bir öğretmendim ve üzerimdeki en büyük emek de beni ilk günden sevgisiyle okula bağlayan rahmetli öğretmenime aitti.

ERZURUM SOĞUĞUNDA (Öykü)

Meslek hayatımın en soğuk kışıydı bu kış. Erzurum'da kış gördük ama bu seneki bir başkaydı. Sobanın çıkardığı o çığırıyla sınıfa giren öğrencilere merhaba dedim. Onlar da kıştan nasibini almış gibiydi. İçeriden gelen zil dedi ile sona kalan öğrenciler de içeriye girdiler. Soğuktan üşüyen elleri şu an kalem tutmak için uygun değildi. Isınmalarını beklerken tarihi ve dersi işledim sınıf defterine. Sırayla duyulan "burada" sesi çok hoşuma gidiyordu.

Tarih 15 Aralık 1992. Ders Hayat Bilgisi . Yazıları yazdıktan sonra defteri bir kenara kaldırdım. "Evet çocuklar kitaplarımızı açalım" dediğimde gözleri gülen o yavrular geleceğin doktoru, hakimi olma duyguları daha da güçleniyordu. Konunun insanların tel gereksinimleri olduğunu duyduklarında arkadan bir parmak kalktı ve "hadi oku bakalım" dedim. O kadar mutlu oldu ki, sanki dünyalar onun olmuştu. Not tutturmak için "defterlerinizi açar mısınız " dediğimde hızla çantalarını arayan minik eller kadar heyecanlıydım ben de. Sayfalarını hazırlayıp beni bekleyen yavruların elleri hala ısınmamıştı ve onların şekilde yazmalarına içim el vermiyordu. Hemen araya girerek "buraya bakar mısınız yavrurum" dedim. "Şimdi size bir metin okumamı ister misiniz" dediğimde gözlerindeki o mutlu bakışı gördüm. "Evet isteriz" diyerek bunu taçlandırdılar. Ben de ders kitabından bir tane metin seçtim ve okunmaya başladım. Sona doğru yaklaştığımda arkadan bir el göründü. Bu Nursena'nın. Evet kızım dediğimde oturduğu yerden "Öğretmenim size bir şey diyebilir miyim" dedi. Ben de "tabi yavrurum, buyur" dedim. Nursena da "öğretmenim şu güzel sesinizle okuduğunuz metin, yaktığınız sobadan daha fazla ısıttı içimizi!" dedi.

O soğuk karlı Erzurum gününde bir kez daha farkına vardım ne kadar gurur verici, kutsal bir mesleğim olduğunun....

OTUZ ÇİFT GÖZ (Öykü)

Özlem Tokar

Bugün günlerden 19 Eylül 2023. Hayatım boyunca bugünü unutacağımı sanmıyorum. Çünkü bugün öğretmenlikte ilk günüm. Bunun bu kadar değişik hissettireceğini düşünmemiştim hiç. Bu zamana kadar hiç bu kadar erken kalkmamıştım. Bunun verdiği şaşkınlıkla birlikte banyoya doğru yürüdüm. Elimi yüzümü yıkayıp biraz rahatlamak ve sakinleşmek istedim ama çok da bir faydası olmadı. En iyisi kahvaltı yapmaktı sanırım. Dolaptan çıkardığım malzemeleri tezgâha dizdim ama midem beynime inatla onları istemiyordu. Bir şeyler yemeğe mecbur olduğumu kendime hatırlatıp zor da olsa bir şeyler yedim. Yediklerimi kaldırıp makineye dizdim.

Saate baktığımda 06. 30 olduğunu görmek beni hayli şaşırttı tabi. Bu kadar zaman geçirmemde emeği geçen masanın baş köşesindeki gazeteme içten bir teşekkür gönderdim. Daha sonra üstümü giyip çantamı elime aldım. Evet o çanta! Herkesin gözünde canlanan o klasik, siyah, 2-3 tane gözü olan "bilgisayar çantamsı" şey. Öğrencilik yıllarımda neden hep hocaların bu çantayı kullandığını merak etmişim. Aslında bu soruma bir cevap bulamadım. Ama çantayı almamım bir nedeni var. Sanki bu çantayla daha çok "öğretmenimsi" oluyorum. Evet "öğretmenimsi" çünkü hala kendimi öğretmen olarak hissedemiyorum. Tamam, sabahtan beri içimde bu değişik his var ama hala bir şeyler eksikmiş gibi geliyor. Galiba bu derdimin dermanını biliyorum. Bunları düşünürken evden çıkmış arabama binip okuluma (ilk görev yapacağım bu binanın önüne) gelmişim haberim bile yok.

Okul bahçesine girip arabamı park ettim. Ellerim beynimin komutlarına inat titremesini bir türlü durduramıyor hatta daha da arttırıyordu. Bu cidden sinir bozucuydu. Gözleri kapatıp derin bir nefes aldım. Evet, bu biraz iyi gelmişti. Dizlerimin titrediğini ise arabadan inince yeni fark etmişim. Ahhhh hadi ama! Bu kadar heyecan normal miydi bilmiyorum ama bir an önce bu titremelere bir son vermem gerekiyordu. Daha bu titremeleri durduramazken bir sınıf dolusu öğrenciyi nasıl durduracaktım. Bunun aklıma gelmesiyle elektrik hızıyla titremelerim durdu. Cidden bunu durdurmak bu kadar basit miymiş diyerek kendi içime göz çevirdim. Artık okuldaydım ve bir öğretmene yakışacak şekilde davranmam gerekiyordu. Biraz daha ciddileşerek yürümeye başladım.

Okul bahçesine öğrenciler yavaş yavaş geliyorlardı. Beni gören yanındakini dürtüp: "Yeni edebiyat hocası gelmiş", "Yeni atanmış diyorlar", "Baksana baya genç" diyorlardı. Tabi bu konuşulanları benim duymadığımı varsayarak. Komiğime gitmişti bu durum. Çünkü öğrenciyken biz de aynı şeyleri yapıyorduk. Bunları düşünerek ilerlerken öğretmenler odasına vardığımı fark ettim. Öğretmenler odasını biliyorum çünkü önceden okula geldiğimde okulu gezmişim. Zaten okulda yeni öğretmenim bir de okulda kaybolmak istemiyorum. Odaya girdiğimde gözler bir an bana döndü ve beni süzmeye başladılar. Sonra diğer öğretmenlerle tanıştım. Beni de gayet güzel karşıladılar ve bu üstümdeki gerginliği biraz da olsa atmama yardımcı oldu. Kendi branşımdan öğretmen arkadaşlarla daha çok konuştuk tabi. Eee nolacak. Bana dersle ve öğrencilerle ilgili birkaç şey söylediler ve ardından herkes sınıflarına çekildi. Tek kaldım. Bir an ne yapacağımı şaşırsam da hemen kendimi topladım ve ders programına bir göz gezdirdim.

Dersimin olduğu sınıfa doğru yürüyordum. Şansa bakın ki ilk dersim tüm okulun çömez olarak nitelendirdiği

9. sınıflara. Komik bir durumdu bu. Hem benim hem onların en büyük ortak noktamız bu okulda yeni olmamız. Bu beni biraz da olsa rahatlattı diyebilirim. Sonuçta içinde bulunduğum bu durumu en iyi anlayabilecek belki de onlardı.

Sınıfın önüne geldiğimde derin bir nefes aldım ve kapıyı açtım. Bir anda bana bakan otuz kişi, altmış göz. Bu sabahtan beri hissettiğim şeylere hiç benzemiyormuş. Bunu o sınıfa girdiğimde anladım. Size bakan otuz çift göz. Sizden bir şeyler öğrenmek, belki de sizi hayatında "idol" alacak otuz çift göz...

Bu otuz çift gözün sorumluluğu, ağırlığı başka hiçbir meslekte olamaz! Bunu yaşamayan bilemez!

Şimal Bakıcı

BİR GÜNLÜK ÖĞRETMEN

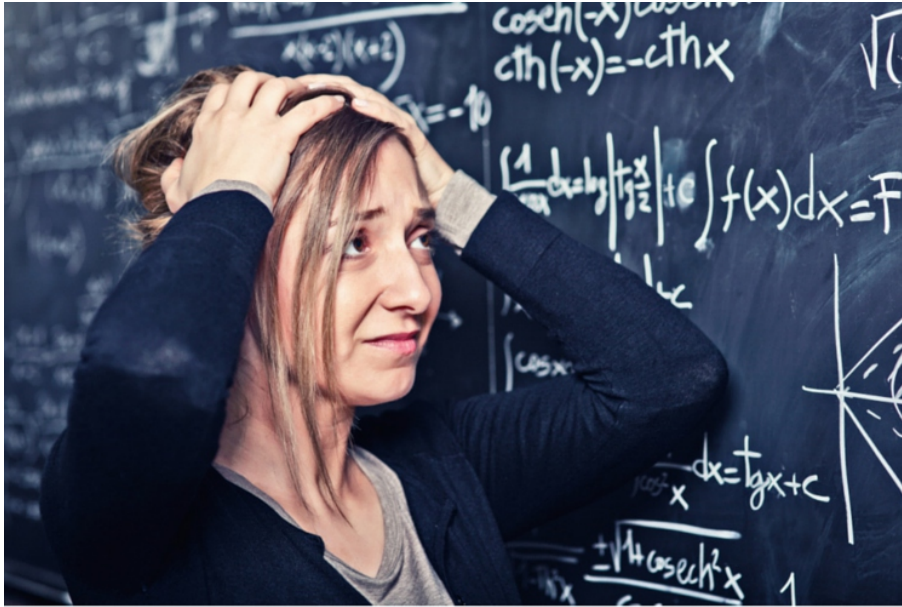
(Anı)

Hepimiz için ilkokul öğretmenimizin yeri hep ayrı olmuştur. Yıllar geçse bile aklımıza her geldiklerinde sebepsizce beliren tebessümümüzün kaynağı olacaklardır. Unutulmamaya layıktırlar. Bir de ilkokul anıları başlığı altında toplanan “Bak bu son” denilip sonu hiç gelmeyen yaşanmışlıklar vardır.

Bir gün son dersteydik. Tabi o zamanlar toplam altı saat ders görüyoruz hayat çok güzel. Öğretmenim birden “Yarın benimle rolleri değiştirmek isteyen var mı?” dedi. Anlamamış gözlerle ona baktığımızı anlamış olacak ki cümlesine şöyle devam etti : “Yarın bir günlüğüne ben öğrenci sizden biriniz öğretmen olacaksınız. Yani birbirimizin yerine geçireğiz” dedi.

Sınıfta oluşan sessizliği her şeye parmak kaldırıp görev alan ben bozmuştum ve o şanslı(!) öğrenci ben olmuşum. Eve gittikten sonra yarın anlatacağım konuya çalışıp, annemin de öğretmenlik tecrübelerinden payımı alıp uykuya daldım.

Ertesi gün ise tam bir hayal kırıklığı oldu. Sabah okula heyecanla giden benim yerime sanki yetmiş yaşında hayatın tüm zorluklarını sırtlamış ve altında kalmış biri vardı. Üstümden tır geçmiş gibiydi. Sabah koridorda

yürürken sınıftan gelen tüm okulda yankılanan kahkaha sesleri beni karşıladı. Sınıfımızda hiç konuşmayan bir kız vardı. Sınıfa girdiğimde herkes çevresine toplanmış onunla alay ediyordu. Öğretmenimden duruma el koy bakışını aldıktan sonra sesimi biraz yükselterek herkesin yerine oturmasını sağladım. Kürsüye geçtim ama konuya başlamak nasip olmadı. “Arka taraf sessiz ol!”, “konuşma!” demekten ders anlatacak hâl kalmadı. Bu zorluklara rağmen yine de eğlenceli gidiyordu. Bu eğlence dördüncü teneffüs bozuldu. Bahçedeyken kızlar koşu koşu yanıma geldiler. Sınıftan Kadir teneffüste koştururken düşüp kolunu kırmış.

O anda öğretmenliği zirvede bırakıp

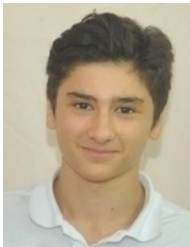
istifa ettim.

Her şeyin güzel geçeceği hayaliyle başlayan günüm hüsrana sona erdi.

O gün anladım ki öğretmenlik üç ay yaz tatilinden falan ibaret değilmiş.

Öğretmenlik her tür sorunları göğüsleyen en kutsal meslekmiş.

Ali Berkan Uzun

RESİM KULÜBÜ (Anı)

Yıl 2004. İlkokul ikiye gidiyorum. Bilirsiniz, o dönemde herkes bir kulübe veya bir kursa gider. Ben de resim kulübüne gidiyordum. Kulüpteki diğer öğrenciler benim gibi diğer kulüpler olduğu için bu kulüpteydi.

Kulübe ilk geldiğimde köşeye geçip resim çizmeye başlamıştım. Öğretmen bir şeyler gösteriyordu. Benim dinlemediğimi görünce benim ne yaptığıma baktı. Çizdiğim resmi görünce bu çok muhteşem dedi. Bakış açın çok iyi. Yarın anneni çağır onunla konuşmam lazım dedi.

Annem geldiğinde ona çizdiğim resmin muhteşem olduğunu yetişkin bir insanın düzeyinde olduğunu söyledi. Annem de resme bakabilir miyim dedi. Öğretmenim bana insanların kafasını neden yeşile boyadığımı sordu. Ben de o ten rengi değil miydi dedim.

O gün göz doktoruna gidip renk körü olduğumu öğrendim.

Annem sıkıntı çekmemem için beni satranç kursuna yazdırdı!

ŞERİF ÖZEL (Anı)

Beden eğitimi... Herkesin eğlence olarak algıladığı, boş geçirmek istedikleri ders. Benim ise bu okula, "ÇARŞAMBA FEN LİSESİNE" gelmemi sağlayan öğretmenim dersi.

Öğretmenimin adı ŞERİF ÖZEL. Kendisi beden eğitimi öğretmeni; aynı zamanda benim iki sene rehber öğretmenliğimi yaptı. Aslında okulda pek sevilmeydi. Nedenini de anlamış değilim zaten. Ben kendisini çok seviyorum. Çünkü bana her alanda yardımcı olmak için elinden geleni yaptı. Bana hem spor dalları hakkında bilgi verdi hem de kültür alanında tavsiyeler...

Beni özel okulların sınavlarına sokup daha iyi eğitim almam için çabaladı. Daha fazla soru çözüp gelişebilmem için kaynaklar sağladı. Ve onun çabalarının sonuç verdiğini görünce kendi evladı gibi sevindi. Beni her sınavdan önce motive edip, başarabileceğimi söyledi. Beni hayatımın her alanında yükseltmeye çalışan öğretmenime çok teşekkür ediyorum. O, okulumuzdan gittiğinde en çok üzülenlerden biriydim. Ve onu her fırsatta ziyaret ediyorum.

Şerif Öğretmen gibi bir çok öğretmenimin emeği var üzerimde. Öğretmenlerime teşekkür ediyorum. Onları çok seviyorum.

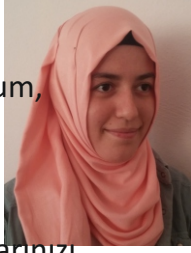
Nevra Özkan

Sedanur Demirci

ÖĞRETMENİM ...

Nasıl söylerim bilmiyorum,
Sizi yine çok özledim.
O, gökyüzü gözlerinizi,
Kar beyazı ellerinizi,
Deniz kadar dalgalı saçlarınızı.
Hani ilk kızmanız vardı ya,
Onu hiç unutamiyorum mesela.
Öğretmenim...
Siz gittiğinizden beri,
Bir hüzdür bitmiyor,
Artıkça artan sis bulutları gibi.
Beni aydınlatan olmuyor öğretmenim.
Karanlıktan çıkarın,
Engin bilgileriyle aydınlatan,
İkinci bir annem olmuyor
öğretmenim.
Dün gibi uzak hatıralar,
Siz varmışçasına kabaran duygular,
Beynimi tırmalayan sorular,
Aynı köyde aynı okulda,
Sizi bekliyor öğretmenim.
O pamuk kalbiniz,
Bize 'miniklerim' deyişiniz,
Güzel yüzünüz, tatlı diliniz,
Hep aklımızda öğretmenim.
Unutmuyorum adınızı,
Gamzeleri çıkan yanaklarınızı,
Silmiyor anılar öğretmenim.

APARTMAN (Anı)

Mahalleye taşındığımız ilk gündü. Kendi eşyalarımı odama götürmek için elime bir koli aldım. Koliyi kapıdan geçirme çabaları sarf ederken tuhaf bir yüz ifadesi takındım ve dilim istemsizce dışarıdaydı. Koliyi yan geçirmek için arkamı döndüğümde fen bilgisi öğretmenim Gülderen Hocayla karşılaştım. O halde hocanın karşısında bir iki dakika kaldım. Taşındığımız yer aslında Gülderen Hocanın evinin karşısıymış. Hoca yanıma gelip koliyi içeriye taşımama yardım etti. Biraz sohbet ettik. Tam ayrılacaktık ki bana : "Okulda görüşürüz komşumun kızı.", dedi.

Birkaç gün sonra apartmana girerken sosyal bilgiler öğretmenim Nesrin öğretmenim ile karşılaştım. Bana Gülderen Hocaya gidip gitmediğimi sordu. Ben de ona onun oturduğu dairenin karşısındaki daireye taşındığımızı söyledim. Hoca birden kahkaha atmaya başladı. "Demek bizim evin üstüne taşınan sizsiniz.", dedi. O an kafamdan aşağı kaynar sular döküldü. O günden sonra neredeyse her gün bir evde buluşup sohbet eder olduk. Sürekli ödevlerimi yoklar oldular.

Sınav haftası geldiğinde herkes sınavı torpille geçtiğimi zannetti. Oysaki ben öğretmenlerim sayesinde çalışmanın amacını ve önemini öğrenmiştim. Derslerime daha sıkı sarılmam gerektiğini anladım ve okul sıralamasında sekizinci öğrenci olarak okuldan mezun oldum. Şimdi onların sayesinde Çarşamba Fen Lisesinde okuyorum.

İyi ki o apartmana taşınmışız!

Merve Güven

Duygu Erdoğan

ÖĞRETMEN (Öykü)

Bu sabah da yine lapa lapa kar yağıyordu. Havanın tenime değişti buz misali. Kalkıp okula gitmek gerçekten zor geliyordu ama her ne olursa olsun öğrencilerime bir şeyler öğretmek beni mutlu ediyordu. Giyinip okulun yolunu tuttum.

Okula vardığımda okulun girişine konulmuş kömür poşetlerinden bir tane aldım ve sınıfa girdim. Sınıfta öğrenci yoktu. Daha kimse gelmemişti. Sonra kibrit ve gazete almak için öğretmenler odasına gittim. Sadece Aylin Hanım gelmişti. Günaydın diyerek dolabın üstünde duran kibrit ve gazeteyi aldım. Daha sonra sınıfa girip sobayı yakmaya çalıştım. Burada öğrenmişim soba yakmayı. Biraz tüttükten sonra soba yanmaya başladı. O sırada kapı tarafından "Günaydın, öğretmenim." sesini duydum. Dönüp baktığımda kuzularımdan Ayşe, Fatma ve Halime gelmişti. Tebessüm ederek "Günaydın kızlarım. Sakın haa sobaya yaklaşmayın az sonra geleceğim ben." dedim ve Aylin Hanım'ın yanına gittim. Biraz havadan sudan konuştuktan sonra sınıfa gittim.

Sınıfa girdiğimde bütün öğrencilerim -kuzularım- gelmişti. Yoklamayı almak için masaya yöneldim ve yoklama aldım. Sadece Ahmet gelmemişti. Haylaz öğrencim Hüseyin'e "Ahmet neden gelmedi? Biliyor musun, Hüseyin?" dedim. Hüseyin yüzünü biraz buruşturarak "Şey... Öğretmenim..." O arada camiden yükselen sela sesleri duyulmaya başladı. Tekrar Hüseyin'e dönerek "Öğretmenim, dün gece Ahmet'in annesi ve kız kardeşi sobanın gazından zehirlenmişler ve ölmüşler." dedi ve biraz duraksayıp "Ondan dolayı Ahmet gelemedi. Anneler, komşular felan Ahmetlerin evine gitti." Hüseyin'in ağzından dökülenlerle sanki kalbime iğne batırıyorlarmış gibi hissediyordum. Dersi zar zor geçirdim. Zil çaldığında müdürün yanına gidip durumu izah ettim. Daha sonra sınıfa gelip öğrencilere "Bugün benim yerime Aylin öğretmeniniz derse girecek. Benim işim çıktı." bahanesiyle Ahmetlerin evine doğru yola koyuldum. Oysa ki babasını küçük yaşta kaybetmiş, sadece burada bir annesiyle bir de kız kardeşi vardı. Ama şimdi onlar da yoktu. Şimdi bu çocuk bu yaşta ne yapacak düşüncesiyle debelenip durdum.

Cenaze evine -Ahmetlerin evine- vardığımda Ahmet bir köşeye çekilmiş ağlıyordu. Doğruca onun yanına gittim. Beni görmemişti bile. Ellerinden tuttum, buzdu sanki elleri. Bana baktı ve soğuk bedeniyle bana sarılarak hıçkırıklar içinde ağlamaya başladı. Bu kez bırak kalbime iğne batırmayı sanki tırmıkla delik deşik ediliyordu. Aradan vakit geçtikten sonra iki cansız beden kabristanlığa götürüldü. Tam defnedileceği zaman Ahmet annesinin o cansız bedenine doğru atlayarak sarıldı. Sakince yağın karda Ahmet'in "Beni bırakma anne, gitme anne!" bağışları karışıyordu. O an anlık bir kararla bu çocuğu yalnız bırakamazdım. Bu nedenle Ahmet'i yanıma almaya karar verdim. Annesi asla olamam ama ona doğru yolu göstermeye çalışacaktım. Onun da güzel bir yerlere gelip güzel bir hayat sürdürmesi için elimden geleni yapacaktım.

Ant içtim!

İrem Nur Kocakır

İLK HEYECAN (Anı)

Bugünlerde hem heyecanı hem mutluluğu hem de tedirginliği bir arada yaşıyordum. Hayalimin mesleği, hep yapmak istediğim işe başlayacaktım. Hep öğretmen olmak istemişimdir. Hep babam gibi bir öğretmen olmak istemişimdir. Küçükken hep babama özenir, onu örnek alırdım. Öğretmenlik mesleğini biraz da bu yüzden seçtim. İnsan birilerine özenir ya hani, birileri gibi olmak ister ya, ben de babamda olmak istediğim insanı gördüm. Birçok duyguyu bir arada barındırdığım bu günlerde ilk heyecanım ilk görev yerime gitmek için hazırlandım. Arkamda gülmek isteyen ama yaşlar akıtan ağlamaklı gözlerle bana bakan babamı bırakmak ilk defa ondan ayrılmak zor geliyordu. Galiba o da ilk ailesinden ayrılırkenki duygularını hissetmişti.

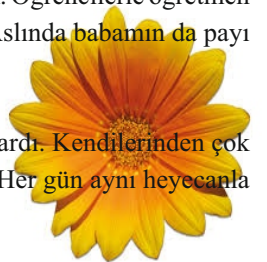
Ayrılmak ne kadar zor olsa da istediğim işi yapmak için yola koyuldum. Uzun ve yorucu yolculuğumun ardından ilk görev yerim olan Samsun'a geldim. Buralara alışmak biraz zor olacaktı ama neyse, alışacaktım. Birkaç sene duracağım ve onunla yalnızlığımı paylaşacağım eve geldim. Beni sevdiğini hissetmişim ve ben de bu küçük ve şirin eve alışmaya çalışıyordum. Yarın için heyecanlı idim. Okula gidecek ve ilk öğrencilerimle tanışacaktım. Bu düşüncelerle uykuya daldım. Sabah uyandığında üzerimde bir hafiflik vardı. Babam yanımda değildi ama kalbi benimleydi biliyordum. Bugün okulun ilk günü olması sebebiyle biraz ciddi, biraz da şık giyinmeye çalışmışım, ne kadar olduysa artık. Heyecanlı bir şekilde evden çıktım ve okula geldim.

Her yerde aynı benim gibi ilk gün heyecanı yaşayan ve önlükleri dizlerine kadar uzanan çocuklar vardı. Hızlıca okula girdim ve ders zili çalınca da ilk sınıfıma. Küçük boylarıyla oturdukları mı kalktıkları mı belli olmayan öğrencilerim ayağa kalktılar, ve benim otur dememle oturdular. Çok güzel bir hismiş gerçekten. Küçük arkadaşlarla tanıştıktan sonra ilk dersimize başladık. Öğrencilerle öğretmen öğrenci ilişkisi kuramıyordum önce; arkadaş dost olmayı öğrenmişim. Okulu sevmişim. Öğretmenliği de. Aslında babamın da payı vardı buralara gelmemde.

Galiba kendinden bir tane daha bırakmak istiyordu geride. Beni de kendine benzetiyordu zaten.

Dersim bitince "iyi akşamlar öğretmenim" sesleri içerisinde eve doğru yol aldım. Komşularım çok iyi insanlardı. Kendilerinden çok beni düşünüyorlardı. Eve öğrencilerime meslektaşlarıma ve komşularıma alışmışım. Her şey iyi gidiyordu. Her gün aynı heyecanla okuluma gidip geliyor ve zamanın nasıl geçtiğini anlamadan günü bitiriyordum.

Ben bu sıradan görünen olağanüstülüğü sevmiştim!

Nursena Özdemir

ÖĞRETMEN

Ne yüce makamdadır, öğretendir öğretmen
Öğretmek kutsaldır, onu yücelten etmen
Hep en çok bilen ve hep en çok gülerdir
Her zaman şefkatiyle saygıyla sevilendir.

Ahlâkı aşılayıp öğretmek şöyle dursun
Öğretmenim, sen ne saygılı ne vakursun
Ömrümüz yeter mi ki bin yıl köleliklere
Kelime kelime katlanıyor yüreklerde.

Harflerle başlayıp koca yolculuğunda
Aynı değeri taşır öğrencin, çocuğunla.
Dertlerimize koşup yetişir darımıza
Aslında umut katar her gün yarınımıza.

Günaydınla başlar her gün onunla dersler
Hediyeler, çikolatalar, saklar büyük hevesler
Minicik ellere kalem tutturan o el
Öğrettikleri dünyalara bedel.

ÖĞRETMENİM

Güneşi görünce sizi anımsarım
Düşünceleriniz ışık kaynağım
Ulu ağaçlar da sizi hatırlatır
Köklerini toprağa salmıştır

Şafaklarda bir ışık var
En uzaklardan geliyor
Etrafa harika bilgiler saçıyor
İlgi ile dinleniyor

Mevsimler bile sizi hatırlatıyor
Elinizden hiç düşmüyor çiçekler
Temizler bizi gözünüzdeki yaşlar
Tarih şeridim sizensiz öğretmenim

Işık gibi parlaksınız
Şefkatli ve sıcaksınız
Ağrı dağı gibi yükseklerdesiniz
Kalbimizde her zaman bir yerdesiniz.

Adnan ÇABUK

Ali Soyçiçek

İLK ÖĞRETMENİM BABAM (Anı)

Babanızın her an, hem evde hem okulda yanınızda olması ne demektir bilir misiniz? Evde de okulda da beraberdik biz. Evet, babam okuduğum okulda öğretmendi. Üstelik benim öğretmenimdi. Ne zaman arkadaşlarımla kavga

etsem hemen gelip sadece bana kızılıyordu. Ödev veriyor, verdiği ödevi yardım bile etmiyordu. Sınıf arkadaşlarımla ödevlerini hep anneleri babaları yapıyordu üstelik. Birgün bana söylediği şu sözü hiç unutmuyorum: "Senin velin annen." Gerçi veli toplantılarına annem de gelmiyordu ya neyse.

Babamla beraber bir gün okul gezisine gittik. Geri dönerken babam yoktu. Ben mi kaybolmuştum, babam mı bilmiyorum ama arkadaşımın bisikletiyle döndüğümü ve babamdan bir ton azar işittiğimi hatırlıyorum. O günden sonra bir yere beraber gittiğimizde beni arabada bırakmaya başlamıştı.

Birinci sınıfta aşı vurulacağımız zaman bizim sınıftaki bir kız çok ağlamıştı. Kızın babası da okulumuzda görevliydi. Gelip kızının elinden tutmuştu korkmaması için. Babamla ikimiz bunu seyrettikten sonra hatırladığım tek şey babamın oturduğu "öğretmen masası"ndan bana bakışıydı.

Her şeyi kendi ayaklarımın üstünde durabilmem için ve kendi çocuğuna tolerans göstermeyecek kadar onurlu olduğundan yapıyordu, biliyordum.

Mümin Yusuf Karadağ

YENİ OKUL (Anı)

Tatilin son günüydü. Ben ise ortaokula başlayacağım için yeni bir öğretmenle hatta öğretmenlerle tanışacağım için çok heyecanlıydım. Belki ilkokulu özleyecektim. Belki de yeni okulumu daha çok sevecektim. Bunu anlamam için yarını beklemem gerekiyordu.

Sonunda o gün gelmişti ve ayaklarım tir tir titriyordu. Ortaokula başlayacaktım ve hazır olmadığımı düşünüyordum. Bunu düşünmemin sebebi ilkokuldaki arkadaşlarım mıydı acaba? Yoksa o ortam mı? Neyse kahvaltımı yaptım, üstümü giydim ki yeni okul kıyafetlerimdi giydiklerim. Heyecan daha da bastırıyordu. Gerçi ilkokuldan bazı arkadaşlar da oraya gelecekti ama öğretmenlerim olmayacaktı. Ayakkabılarımı giydim ve dışarı çıktım. Stresten kızarmıştım ve çok terlemiştim. Yürüyerek gidecektim çünkü okul bize yakındı. Anlayacağınız ilk kez görmeyecektim okulumu. Öğretmenlerimi ilk kez görecektim ama. Biraz yürüdüm ve okulumu görebiliyordum. Gitmek istemiyordum ama ayaklarım da durmuyordu.

Birden sağımdan bir ses duydum. Bu ilkokuldaki sınıf öğretmenimdi. Gözyaşlarımı tutamadım, stresin de verdiği baskıyla. Öğretmenim bana heyecanlanmamam gerektiğini, oradaki öğretmenlerden birkaçını tanıdığını ve onların çok iyi insanlar olduklarını söyledi. Biraz rahatlamıştım ama yine de heyecan vardı.

Okuluma varmıştım nihayet. Sıra olduk ve müdürün konuşmasından sonra sınıflara girdik. Eski sınıftan bir arkadaşım vardı. Onunla oturuyorduk. Öğretmenimiz gelmişti ve küçük bir espriyle başladı derse. Komik bir öğretmendi. Bir de küçüklükten beri sihirbazlık merakı varmış. Bize birkaç numara yaptı. Etkileyiciydi. Çok zevkli bir dersti.

O okulda iki hafta kalacağımı bilmiyordum. Taşınacaktık ve ben bunu eve dönünce öğrendim.

Ayrılık günü gelmişti. Başka bir okula gidecektim yine. Bir iyi yanı vardı ki o da kuzenimle aynı okulda olacaktım. Ya öğretmenlerim! En çok onu merak ediyordum. Evde hiçbir toparlanma yoktu ama okulumu düşünüyordum. Son saniyede gelen bir habere göre -ki bu annemin bana oyunuymuş- taşınmayacakmışız. Çok sevindim ve o kadar şanslıymışım ki arkadaşlarım gideceğimi zannederek bana sürpriz hazırlamışlar. Çok mutluydum yeni okulumda.

Galiba bütün öğretmenler çok iyi insanlar!

Ömer Faruk Üster

SEKSEN BEŞ (Anı)

Beşinci sınıftaydım. Okul hayatımda 95'ten aşağı not almamıştım. Ama beşinci sınıf, dördüncü sınıfa benzemiyordu. İlkokuldan ortaokula geçmiştik. Dersler artık daha ciddiydi. Daha zordu. Her ödevini özenle yapmalıydın.

Türkçe sınavına girecektik. Çok çalıştığımı hatırlamıyorum. Zaten Daha on bir yaşında olduğum için sınav kaygım yoktu. O zamanlar el yazısı yazıyordum. Yazım okunacak gibi değildi. Öğretmenimin yazımı beğenmemesinden korkuyordum. Sınava girdik, sorular ilkokuldaki gibi test değildi. Hemen hemen hepsi yoruma dayalıydı. Ben de yazmayı pek sevmezdim. Daha doğrusu yazamazdım. Aklıma bir şey gelmezdi. Sınavda bir de kompozisyon yazmamız istenmişti. Yazdım. Sınav bitti. Üç dört gün sonra sınav sonuçları açıklandı. 85 almıştım. Şok oldum. Bir ders boyunca ağladım. Aileme nasıl söyleyeceğimi bilmiyordum. Sonra aklıma yazımın kötü olduğu için not kırabileceği geldi. Aileme yazımın kötü olduğu için 85 aldığımı söyledim. Ailem okula geldi. Türkçe öğretmenimle konuştular. Öğretmenim öyle bir şey yapmadığını söyledi. Sınav kağıdını gösterdi.

Demek ki sınavlardan her zaman yüksek not alınmıyormuş.

Beşinci sınıfta 85 aldım diye ağlayan ben, o notu bu okulda, dokuzuncu sınıfta alsam belki mutluluktan ağlarım!

İ. Hakkı Candan

“KOCA YÜREKLİ ADAM”

Sedat Şaşmaz

Çarşamba Fen Lisesinin en sevilen öğretmenlerinden birisi Sedat Şaşmaz. Nam-ı diğer: “Koca Yüreklİ Adam”.

21 Nisan 1970'te Trabzon'un Vakfıkebir ilçesinde hayata gözlerini açmıştır. İlkokulunu Rize'de ortaokul ve liseyi Ordu merkezde okuyan Sedat Şaşmaz, gençlik çağlarını deli dolu geçirmiştir. Küçük (minyon) olduğundan dolayı kavgalarda genellikle ezilen taraf olmuş ama bundan hiç de şikayetçi olmamış. Aksine minyon olmayı ayrıcalık olarak görmektedir.

Üniversiteyi KTÜ'de okuyan Sedat Şaşmaz, başka bir üniversite okumak istediğini, fakat imkanlar dahilinde KTÜ'ye gittiğini dile getiriyor.

Öğretmenlik mesleğine 1994 yılında başlıyor. Aslında öğretmen olmak aklının ucundan bile geçmemiş. İlk görev yeri Batman olmasına rağmen önüne çıkan zorluklar onu yıldırmamıştır.

Röportaj:

Hilal Hantel, İbrahim Hakkı Candan, Alper Tolga Erbek, Amine Keskin...

(Röportaj)

“Eğer öğretmenlik olmasaydı, ticaret belki olabilirdi.” diyen Sedat Şaşmaz mesleğini hakkıyla yapan insanlardan. Ona göre yaptığın iş her neyse önemli olan en iyi şekilde yapmak.

Ülkemize dışardan bakma fırsatını Arabistan'da dört yıl görev yapmasıyla yakaladı. Farklı kültürler, farklı insanlarla yaşamak onun bakış açısını etkiledi.

Biraz geç evlenen Sedat Şaşmaz hocamız gülerak düğünün pek umduğu gibi geçmediğini söylüyor.

Tüm aksilikler düğün gününü bulmuştur. Alphan adında bir oğlu olan Sedat Şaşmaz, baba olmanın tarif edilemez bir duyđu olduğunu ifade ediyor.

Sedat Şaşmaz koyu bir Trabzonsporlu. Üç büyük takıma karşı gelen bir güç. “Güçlünün yanında olmaktansa haklının yanında olmayı tercih ederim.” sözleriyle Trabzonsporlu olmanın sebebini açıklıyor.

Amatör bir takımında oynayan Sedat Şaşmaz, Trabzonspor altyapısında oynama fırsatını elde etmiş fakat spor yaşamını ileri götürememiştir. İçinde ukde kalmış olmalı ki bize gülerak futbolcu olmak istediğini söylüyor. Günümüzdeki futbolcuları gördükçe kendisinin de futbolcu olabileceğine de inanıyor. Zaten kendisi ile barışık olan Sedat Şaşmaz kimseyi örnek almayan, kendi olmaya çalışsan bir öğretmenimiz.

Lanetli bir gündü sanki; kahrolmuştuk. Matematik sınavı vardı o gün. Biz ona kısaca gençliğimizin gazabı diyorduk!

Akşam eve gitmiş, televizyon, telefon, müzik derken günü bitirmiştik. Ama tek bir eksiklik vardı. O da ertesi gün matematik sınavı olmasına rağmen benim zerre çalışmamamdı. Ertesi gün sınava girdim. Kalem bile elimde durmuyordu. Kalem bıraktım, kağıda bakmaya başladım. Gözetmenimiz, matematik öğretmenim İrem Hoca'ydı. Dikkatini çekmiş olmalıyım ki başıma geldi ve bana bakmaya başladı. Ben kağıda, İrem Hoca bana, ben tekrar kağıda, İrem Hoca kağıda bakıyor derken bu amansız bakışma yarışı onun gitmesiyle son buldu. Ben ise kâğıtla bakışmaya devam ediyordum. Sonra sınav bitti. Herkes hunharca sınav konuşuyor, yüksek alacak olanlar birbirine 'çak' yapıp kırk sekiz diş ortalıkta dolanıyordu. Hatası olan ve düşük not alacak olanlar ise son çare itiraz edip bu durumu kabullenmek istemiyorlardı. Ve ben sessizce sırama oturup, masaya boş boş bakıyordum.

O kahrolasıca gün bitti, sınav sonuçlarının okunacağı güne ışık hızıyla geçtik. Kocaman bir '0' vardı kâğıdın üstünde. Aslında sağ üst köşede bir nohut tanesi kadar bile olamasa da bana kocaman geliyordu işte... Ama İrem Hoca'nın yüz ifadesi kağıttaki sıfırdan bile daha çok dikkatimi çekmişti. Çıkışta beni yanına çağırdı. Elime bir defter tutuşturdu. "Biraz oku, düzelecek." dedi ve gitti. Eve gidince defteri elime aldım. O da benimle aynı yaşta olduğu zamanlardan kalma bir defterdi bu. İçinde matematik notları, küçük karalamalar, motive edici sözler ve birkaç tane özel not vardı. O da benim gibiymiş. Ama matematik hocası olması beni kısa bir süreliğine olsa da dehşete düşürdü. Kısa bir süre sonra dememin nedeni defterin son sayfasındaki notu görmemdi. 'Başarabilirsin' yazıyordu. Evet, çok basit bir kelime olabilir ama benim dönüm noktam oldu.

Masamın kenarında çürümeye yüz tutmuş bir matematik testi dikkatimi çekti. Bir bakayım dedim göz ucuyla. İlk soruyu çözdüm. İkinciyi de çözdüm. İlginç olan, cevapları da doğruydular. Ben ve matematik! Güney Kore ile Kuzey Kore'nin arası bizden daha iyidir(?) Bir soru daha çözdüm ama cevabı yanlıştı. Ertesi gün İrem Hoca'ya sordum. Yüzündeki o bakış zihnime öyle işlemiş ki hala unutamam. Bir soru daha, bir soru daha derken kitap bitti. İlkokul seviyesinde bir kitapta ama bitirmek özgüvenimi yerine getirmişti. Sonra seviyeyi zorlaştırdım. Sabah akşam soru çözüyordum. Onunla da yetinmeyip yapamadığım soruları rüyamda çözüp ertesi gün kitaba geçiriyordum. Ertesi gün "lanet" bir matematik sınavı daha vardı.

Hocaların çoğu ilk sınavı kolay sorup öğrencileri yükseltir, son sınavı da kazık sorup zirveden yere çakılmamızı daha sert ve daha acılı bir hale getirirlerdi. Sınava girdim ve kağıda bakmaya başladım. Bu sefer boş kağıda değil. Boş yeri olmayan kağıda bakıyordum. Geçen sınav sonrası yüksek alan öğrencilerin bile suratı turşu satıyordu. Bense son gösterisini yapmamış olan sihirbazın attığı o gizemli bakışı atıp yerimde oturuyordum. Sınav sonuçlarının okunacağı güne yine ışınlanmıştık. Kağıdımda yine kocaman bir sıfır vardı. Ama bu sefer yanında bir sıfır daha ve en başta kocaman bir 'bir' duruyordu.

Herkesin şaşkın bakışları arasında havalı bir fon müziği eşliğinde sırama oturdum. Teorik olarak yüz almıştım. Ve bu sonuç beni ziyadesiyle mutlu etmişti. Tabi rehberimi de...

İşte bir matematik öğretmeni olarak sürdürdüğüm meslek hayatımda bu anımı her öğrencime anlatır, İrem Hoca'nın rehberlik ettiği bu yola yönlendiririm öğrencilerimi.

Muhammed Ali GÜLEÇ

OYUN (Anı)

Artık yedi yaşına gelmiştim ve ilk defa okula gidecektim. Güzelim oyuncak arabalarım, robotlarım, ayrılacağı için bir yandan üzülmüyordum, gerçek ve yeni arkadaşlar edineceğim için sevinliyordum.

İlk gün olduğu için okula babamla gitmiştim. İçim içime sığmıyor, kalbim yerinden çıkacak gibi çarpıyordu. Sınıfa girdik ve bir sıraya oturdum. Biraz bekledikten sonra içeri gri takım elbiseli, güleç yüzlü bir adam girdi. Yüzündeki tatlı gülümseme ders boyunca hiç eksik olmadı. Sonra adının Ahmet olduğunu söyledi. Bize kendimizi tanıtmamızı söyledi. Sıra bana geldiğinde çok heyecanlanmıştım. Ama babamın yanımda olmasının verdiği özgüvenle adımın Ali olduğunu söyledim. Herkes kendini tanıttıca haydi bahçeye oyun oynamaya dedi. Bahçeye çıkıp oyun oynadık. O da bizimle oyun oynayıp, çocuk gibi eğlendi. Giderek ona daha çok alışıyor, onu daha çok seviyordum. Okul abimin anlattıklarına göre sıkıcı bir yerdi. Ancak o gün olanlar bana okulu ve ilk öğretmenimi çok sevdirmişti.

O günden itibaren okula severek ve koşa koşa gitmeye başladım. Bize okumayı, yazmayı, saymayı hatta resim çizmeyi bile öğretiyordu. Başarılı olunca bize kırmızı bir kurdele veriyordu. Bana ilk kurdelemi verdiğinde çok mutlu olmuşum. İnsanın yaptığı bir işe karşılık ödül alması, parka gidip oyun oynamaktan, mahalle maçı yapmaktan bile daha zevkliydi.

18 İlk öğretmenim sayesinde okulu sevmiştim ve okul çok güzel bir yerdi.

Esra Tomar

SENSİN ÖĞRETMENİM

Geleceği ilmek ilmek kuran,
Öğrenmeyi kolaylaştıran,
Ansızın sorular soran,
Umutlarımıza renk olan,
Sensin öğretmenim...

Senin adınla kıpırdandı duygularım,
Zihnim seninle hep ahenk
Seni kaybetmeyi düşünmem bile bir
dert.

Hep benimle ol öğretmenim.
Hayatta örnek aldığım,
Adımlarını takip ettiğim...
Her haline özendiğim,
Sensin öğretmenim...

SEN HER ŞEYSİN ÖĞRETMENİM

Bugün yine sen çıktın karşıma,
Senin sözlerin yankılandı
kulağımda,
Güzel bir şeyler daha yaptım
bugün,
Sayende öğretmenim her gün.

Her yerde sen varsın öğretmenim,
Yaptığım her güzel iş senin eserin,
İlim, fen, sevmek, her şeysin öğretmenim,
Sayende artık ben de senim.

Sen sevmenin gerçek anlamısın öğretmenim,
Dünyanın her yerinde açan bir çiçeksin,
Yaşıyor ve yayılıyor fikirlerin bizimle,
Zaman aksa da sen ölmezsin öğretmenim.

Sen güneşsin öğretmenim,
Işığınla aydınlatıyorsun her yeri,
Seninle büyüyor çiçekler,
Sen bir başkasın öğretmenim.

Sen kutup yıldızısın öğretmenim,
Hemen arayıp buluyorum seni,
Doğru yere götürüyorsun beni,
Sana benzediğimi söylüyorlar öğretmenim.

GÖZLÜK (Anı)

Bir Türkçe öğretmenimiz vardı. Uzun boylu, gözlüklü, esmer ve kalıplıydı. İlkokul öğrencileri ondan korkardı. Her gün gürültüden ders işlenmeyen sınıfımızda çit çıkmazdı. Herkes onun verdiği ödevleri özenle yapardı. Bazen bizi laboratuvara götürürdü. Orada projeksiyon cihazı vardı. Bize Buz Devri, Ulak, Çanakkale Savaşları ile ilgili filmler izletirdi. Konu ile ilgili şiir, metin örnekleri gösterirdi.

O gün kütüphaneden çıkıp laboratuvara girdiğimde hoca derse başlayalı beş dakika olmuştu. Bütün gözler bana çevrilmiş sorguluyordu beni. "Kitaplar seni fazla etkiliyor. Onlarla geçirdiğin vakitleri sınırlandırmalısın." dedi. En uzak köşede bir boş yer vardı oraya geçtim. Ama hocamızın düşüncesini kendi kafamda tartışıyordum. Hayır, onlar en değerli anahtarlarımdı. Bazen Fransa'da değirmenlerin, İngiltere'de şatoların, Pasifik'te gemilerin, Çin'de malikânelerin Orta Asya'da türbelerin bendeki anahtarlarıydı. Çöpe atamazdım. Sınıf arkadaşlarım ödevlerine yardım edeceğimi bilmeseler oyuna katmazlardı beni. Fakat kitaplarda ayrı bir yerim vardı. İşte ben tam da bu düşüncelere dalmışken dersi, sınıfı unuttuğum. Öğretmenimiz "Parçanın konusu nedir Ahmet?" dediğinde kiraz gibi kızarmıştım. Şakaklarım yanıyor, alınımdan terler çıkıyordu. Fena yakalanmıştım. Herkes bana bakıyor, ben ışıklı beyaz perdeye. Perde İstanbul Boğazının karanlık suları gibi üzerine yansıtılan ışığı yayıyor, bulanıklaştırıyor, silikleştiriyor ve adeta benim okuyamam için yutuyordu. Bir gözlük kondu masama. Kulağımı çınlatan kahkahalar. Öğretmenimin tebessümü idi son hatırladığım.

O zamanlardan beri bir çift cam arkasından görüyorum dünyayı!

Ahmet Kaya

Muhammet Emin Daştan

VEFA (Öykü)

Bugün okulun ilk günü. Ağlayan çocuklar, çocuğuyla dolaşan veliler, öğretmenler.. Annemle birlikte sınıfımı buldum ve sınıftaki sıralardan birine oturdum. Acaba hayatımın temelini dört sene boyunca dolduracak öğretmen kimdi? Bayan mıydı? Erkek miydi? Yaşlı mıydı? Genç miydi? Bu sorular kafamı kurcalarken içeriye uzun boylu genç bir öğretmen girdi. İlk bakışta korkmuştum. Erkekti ve ışıldayan gözlerle bizlere bakıyordu. Bu sınıftan gitmek istiyordum.

Ağlaya ağlaya günler günleri kovalıyordu ama her geçen gün ne kadar kıymetli bir öğretmene denk geldiğimin farkına varıyordum ben de. Hayatımın en önemli bilgilerini, en önemli ahlaki değerleri bu öğretmen veriyordu bana. Dördüncü sınıfta anlattığı fen konularıyla yedinci sınıfta sınavları geçiyordum.

Yıllar geçti, üniversite sınavına hazırlandığım yıllarda ilk okul öğretmenimle olan bağım kopmuştu. Tıp fakültesini okuyup cerrah olduğum yıllarda da eski öğretmenimi arayıp sormadım. Bir gün masa başında otururken bir anda gözlerimin önüne ilk okul öğretmenim geldi. Hemen telefonumu elime alıp aramaya çalıştım. On yılın üzerine numarasını değiştirmişti. Hemen dışarı çıktım ve arabama atlayarak ilk okuluma gittim. Öğretmenim bu okuldan da ayrılmıştı. Sordum soruşturdu ve onun başka bir kentin küçük bir kasabasında ilk okul öğretmenliği yaptığını öğrendim. Hemen yola çıkarak o okula gittim. Tam ders saatinde onun bulunduğu sınıfa girdim. Bir anda şok olmuşum. O eski genç uzun boylu öğretmen gitmiş, yerine

kısalmış, derisi buruşmuş, gözlüklü bir öğretmen gelmişti.

Hemen sarıldım eski öğretmenime ve ağlamaya başladım.

- “ Kimsin evladım sen” dedi bana. Ben de ağlayarak:

- “Küçük doktor Mustafa” dedim.

Bana sarılarak benim gibi o da ağlamaya başladı.

Vefayı da o öğretmişti bana.

Vildan Açkel

MEKTUP

16.11.2016

Öğretmenim,

Söze nerden başlamalıyım bilmiyorum. Sen her zaman içten ol diyen biri için nasıl içten olunur bilemem. Ama tek bildiğim var o da kelimelerin kifayetsiz olduğu. Bana içten olmayı, insanları sevmeyi, kendimi sevmeyi sen öğrettin. İçinde bulunduğum özlem girdabına güneş gibi girdin. Kimseden alamadığım sevgiyi, ilgiyi sen verdin bana. Bunu sana nasıl öderim bilemiyorum.

Okulda ilk günümdü. Herkes birbiriyle kaynaşmıştı ben ise pencereden dışarıyı izliyordum. Sınıfa girdiğinde herkes ayağa kalkıp 'günaydın öğretmenim' dedi. Ben ise ağzımı kimildatamamıştım bile. Teneffüste yanıma oturdun. Benimle dertleştin. O günden bugüne kadar hep yardımcı oldun bana. İyi ki kimseyle arkadaş olmamış ilk ve biricik öğretmenim arkadaşım olmuştu. Yapamadığım, zorlandığım konularda hep bana yardımcı oldun. Başkalarına biraz ilgi gösteren hemen kıskanırdım. Kıskançlık duygusunu ilk sen tattırdın bana. Sanki büyük bir yaraydım, merhem olup üstüme sürüldün yaram yavaş yavaş kabuk bağladı ve tam anlamıyla iyileştin. Bir daha yara almamam için kalkan oldun bana. Beni kendin gibi yetiştirip iyi bir insan ettin. Sana hediye aldığımda kabul etmemiştin. Senin en büyük hediyen bana iyi bir insan olup ailene, milletine faydalı olman dediğinde bir şey anlamamıştım. Ama şimdi anlıyorum. Belki bunları okurken bana kızacaksın ya da gözyaşların yazılarının mürekkebinin kaydıracak ama sana tüm mürekkepler feda olsun. Bana insanlık duygularını, iyi bir insan olmayı öğrettiğin için çok teşekkür ediyorum. Hakkını helal et! Allah'a emanet olun öğretmenim.

YALAN (Öykü)

Enes Özkul

Uzun süredir aynı okulda çalıştıktan sonra yeni bir okula tayinim çıkmıştı. Yeni bir okula yeni bir serüvene başlayacaktım.

Okula gideceğim gün gelmişti. Üstüme okula uygun şeyler giyip okula gittim. Ard arda sıralanmış öğrenciler tören için bekliyorlardı. Daha sonra tören yapıldı ve artık derse girme vakti gelmişti yeni sınıfıma girdim. Beni gören öğrenciler ayağa kalktılar. Hepsinin gözü ışıltılıydı. Ancak birtanesi hariç en arkada cam kenarında oturuyordu. Asık yüzlü, somurtgan bir bakışı vardı. Okuldan bıkmış gibi duruyordu. Daha sonra öğrencilerle tanıştık ve ilk günümüzü böyle tamamladık. Derslerimiz neşeli, güzel ve eğlenceli geçiyordu. Her öğrencinin derse katıldığı derslerdi. Ancak o en arkadaki somurtgan çocuk hiçbir derse katılmıyor, öylece en arkada oturup duruyordu. Böylece birinci dönemi bitirdik. Dönemin son dersinde öğrencilere karnelerini verdikten sonra "Çocuklar hepinizi çok seviyorum, iyi tatiller..." diyerek onları tebrik ettim. Ancak yalan söylemişim, o en arkadaki çocuğu çok sevdiğimi söyleyemem aslında.

İkinci döneme başlama vakti gelmişti. Artık alıştığım sınıfla birlikte güzel bir dönem geçirmeyi umuyordum. Yeniden derse girdiğimde her şey çok güzeldi. Ancak en arkadaki o öğrenci yine somurtgan haliyle gözden kaçmıyordu. Artık bu duruma dayanamayıp bu durumunun nedenini araştırmaya karar verdim. Öğrencinin geçmiş yıllardaki notlarına baktığımda oldukça iyiydi. Ancak bir anda notlarında düşüş olmuştu. Bunun da bir nedeni olmalıydı.

Eski öğretmenin numarasını bulup aradım. Bu durumun sebebini sorduğumda öğrencinin annesini kaybettiğini ve bu durumdan dolayı kaynaklandığını söyledi. Bunu öğrendiğimde ise ona hak vermediğimi söyleyemem. Bunu öğrendikten sonra artık ona karşı yaklaşımım çok değişmişti. Onunla daha çok daha çok ilgilenmeye, onu derse çekmek için elimden geleni yapmaya çalışıyordum. Sonunda da çabalarım sonuç vermişti. Artık derse katılıyor, okula gelmekten zevk alıyordu. Sınav notları da eski haline dönmüştü.

Böylece bir dönem daha geçmişti.

Yılın son dersinde yine öğrencilere karnelerini verdikten sonra "Çocuklar hepinizi çok seviyorum, iyi tatiller..." dedim. Ancak yine yalan söylemişim.

O, en arkadaki somurtkan çocuğu daha çok seviyordum.

ISLAK BİR GÜN (Anı)

Muhammet Sezgin

İlkokulun ikinci dönemleriydi. Yağmur sakinleşince oynamak için bahçeye çıkmıştık.

Etraf su birikintileriyle doluydu. Okulun bahçesini çevreleyen çitin kenarında oluşan küçük bir göletin etrafında arkadaşlarımla toplanmıştık. Nasıl oldu bilmiyorum ama bir anda arkadaşlarım göletin üstünden çite atlamaya başladı. Sanki herkes kendini kanıtlamaya çalışıyordu. Bütün arkadaşlarım atladıktan sonra sıra bana gelmişti. Atlamayı düşünmüyordum ama bütün arkadaşlarım atlamıştı ve kendimi kanıtlamak zorundaydım.

Cesaretimi topladım ve atladım. Çite kadar atlamak kolaydı. Geri atlamak için gerildim ama tam atlayacakken ayağım kaydı ve suya düştüm. Her yerim sırlıklam bir şekilde öğretmenin yanına gittim. Fazlasıyla kızdı ve beni sobanın yanına kurumam için oturttu. Ben de bütün okul günü boyunca sobanın yanında kururken dersi dinledim. Öğretmen daha iyi kurumam için arada dönmemi söylüyordu. Bana hem kızıyor hem de iyiliğimi istiyordu anlaşılır. Servis gelene kadar sobanın yanında kurudum. Gelince de koltuklara gazete serdiler ve beni oraya oturttular.

Fazlasıyla ıslak bir gündü!

Rumeysa Karaca

BİR ÖĞRETMEN SEVDİM

(Deneme)

Annemden sonra ilk kez bir kadını sevmiştim. Okula gitme sebebidim. Sevdim, hemde nedensiz. Sarıldım, hiç ayrılmayız sandım. Güldüm ona hiç ağlamamışçasına. O benim ilk öğretmenim. Hala etkisi geçmemiş olacak ki anlatırken duygulanıyorum, yazamıyorum satırlara onu. Satırlardan kıskanıyorum, bana 'Vildan' deyişi hiç gitmiyor kulaklarımdan. Düşünüyorum onu. Hayal ediyorum, yanına gitmek istiyorum. Elini tutmak istiyorum. Sonra anılarım geliyor aklıma...

Bir keresinde derste elimden tutmuştu. Tahtaya kaldırmıştı beni. Çok sevinmiştim. Öpmek istemişim o elini. Daha ilk harflerimizi öğreniyorduk. Daha yeni yazdığımız için hatalarımı gösterdi, tahtaya uzattı elimi, beraber 'A' harfini yazdık. Bir daha bir daha derken tahta 'A' doldu. Onunla yazmak bir başkaydı. Sonra bana dönerek 'Vildan bir kez de sen yaz' dedi. Onsuz yazmak istemedim bu defa. Elini çeker mi acaba demeden tuttum onun elini. Eline tebeşiri koydum ve ben ona yazdırdım bu defa. O gülümsemesini unutamıyorum. Yazdıktan sonra ona döndüm. Eğildi ve öptü yanağımdan. O günün mutlusu bendim. O öpücük... Daha çok sevdim. Her geçen gün daha da bağlandım ona. Bana "Küçük öğretmen Vildan" derdi. O yüzden hep öğretmen olmak istemişimdir. Ama bu hayalimi çoğu kişi bilmez. İlk bilen Münevver öğretmenimdi. Ondan öğrendim ben sevmeyi. Mutluluk dolu gülümsemeyi, seilmeyi. Olaylara vereceğim tepkileri, düşünmeyi, sabretmeyi hep ondan öğrendim.

Onunla üç yıl... Ne de hızlı geçmişti. İlk vedayı da ondan öğrendim. Ama çocuk kalbim çok acımişti. Bir daha onu göremeyeceğim çok korkutmuştu beni. Karnelerimizi alıyorduk. Sırayla öğretmenimizle vedalaşıyorduk. Beni çağırdığında yanına koşarak gittim ve ağlayarak ona sarıldım. Gitmemesini, bizi bırakmamasını istedim. Ama gidecekti, uzaklaşacaktı benden. Son bir kez öptüm usulca. Onu o zamandan beri çok özleyorum ve hala onu çok seviyorum. Bir öğretmen sevdim işte. Delicesine...

Reyhana Tiryaki

BİR ÖĞRETMENİN GÜNLÜĞÜ

18.11.2025

Bugün okulumun ilk günü. Etrafta cıvıl cıvıl bir sürü öğrenci var. Hep bu günü hayal etmiştim. Birinci sınıflardan bir tanesinin öğretmeni oldum. Sınıf 25 kişilik. 12'si kız, 13'ü erkek. Kimisi annesinden ilk defa ayrılmanın hüznünü, kimisi yeni arkadaş bulmanın sevincini yaşıyor. Bense ilk günün heyecanını. İlk ders öyle klasik bir tanışma yapmadım. Adlarıyla birlikte hayallerini sordum onlara. Sonra da en sevdikleri oyunları. Böylece sıkıldıklarında "Hadi şunu yapalım" "Bunu oynayalım" diyebileceğim. Sanırım kendimi de sevindirdim ha, ne dersin?

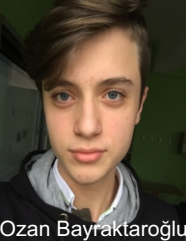
18.11.2035

On yıl sonra tekrardan merhaba. Bugün öğretmenliğe başlamanın onuncu yıldönümü. Biliyor musun, sanırım bu meslektan hiç bıkmayacağım. Bir şeyi öğretmeye sebep olmak harika bir duygu gerçekten. Birde içinde çocuk sevgisi varsa... Gerçekten hepsini evladın gibi seviyorsan bu meslekten bıkmama imkan yok. İnşallah hep böyle hissederim.

18.11.2055

Yavrularımın çoğu büyüyüp meslek sahibi oldu çoktan. Arada arayıp hal hatır soruyorlar ya çok mutlu oluyorum. Ne demişler, her şeyin bir sonu var; tabiki öğretmenliğin de... Bugün kendimi hiç hissetmediğim kadar yalnız, üzgün hissediyorum; evinden atılmış gibi... Bir sokak çocuğu gibi. Evlatlarımı çok özleyeceğim. Okula nasıl uzak kalacağıma dair bir fikrim yok. Galiba yaşlandık ha! Ne dersin?

Ozan Bayraktaroğlu

FARUK TOLGA ŞENGÜLLENDİ (Biyografi)

1978'de İstanbul'da doğdu. Çocukluğunu babasının tayiniyle gittikleri Sivas'ta geçirdi. İlk öğrenimini Kadı Burhanettin İlkokulu'nda, ortaokulu Sivas İmam Hatip Lisesinin ortaokul bölümünde okudu.

Liseyi de Sivas Kongre Lisesi'nde okuduktan sonra üniversite sınavına girdi ama ilk sene gerek o zamanki koşullardan gerekse çevresinden gerekli ilgiyi göremediğinden başarısız oldu.

İkinci yıl ise sınavın ilk basamağından çok iyi bir puan aldı dolayısıyla morali çok yüksek bir şekilde ikinci basamak sınavına girdi. O sınavda hayatının en büyük hatalarından birini yaptı; daha önce hiçbir denemede uygulamadığı, 'soruları çözdükten sonra 'optiğe işaretleme yöntemi'ni uyguladı ve yanlış zamanlaması yüzünden çözdüğü soruların yarısından fazlasını işaretleyemedi. Tıp Fakültesine gidebilecek durumdayken böyle bir hata yaptığı için sınavı kaybetti. Çok üzüldü ve o sene hastalandı. Ertesi yılki sınava son birkaç ay kala çalıştı ve Erzurum Atatürk Üniversitesi Kazım Karabekir Eğitim Fakültesi Biyoloji öğretmenliğini kazandı.

Küçüklükten beri spora, izciliğe, fotoğrafçılığa meraklı olan Faruk Hoca, üniversitede de bunları devam ettirdi. Öğretmenimiz Tekvando, muay thai, kayak dallarında milli hakemdir. Üniversitesini bitirdikten sonra 2002 yılında Erzurum'un Karaçoban ilçesinde sınıf öğretmeni olarak göreve başladı. 2008'e kadar Erzurum da görev yaptı. Bu sırada eğitim aldığı biyoloji branşına geçti ve 2008'de Samsun Vezirköprü'ye atandı.

2009 yılında öğretmen Melek Hanım'la evlendi. Bir sene sonra da tayini Havza'ya çıktı ve burada dört yıl görev yaptı. Halen Çarşamba Fen Lisesi'nde çalışan öğretmenimizin beş buçuk yaşında oğlu ve dört yaşında bir kızı var.

BUGÜN BİR BAŞKASIN ÖĞRETMENİM

Bugün annem gibisin öğretmenim.

*Erkenden sınıfa gelmişsin,
Perdeleri ilk sen açmışsın,
Sınıfa gelmemi bekliyorsun
öğretmenim.*

*Bugün babam gibisin
öğretmenim.*

*Dersin arasına nasihatlar
sıkıştırıyorsun.*

Bugün babam gibisin öğretmenim.

*Kızdıktan sonra pişman pişman
bakıyorsun.*

Bugün abim gibisin öğretmenim,

Verdiğin ödevlerle beni sinir ediyorsun.

Bugün abim gibisin öğretmenim,

Arkadaşlarıma karşı beni koruyorsun.

Bugün ablam gibisin öğretmenim

Bütün dosyaları bana düzelttiriyorsun

Bugün ablam gibisin öğretmenim

*Ödevlerimi yapmadığımı
söylemiyorsun.*

Bugün bir başkasın öğretmenim

Gözyaşlarımı siliyorsun

Sen her zaman farklıydın öğretmenim

Şimdi de beni mezun ediyorsun.

Azize Bayraktar

SABIR, SÜKÛNET, TEVAZU VE ÇALIŞKANLIK: HURŞUT AKIN (Röportaj)

Koskoca 57 yıl... Zaman hızlı ilerlemiş belki ama Hurşit Hoca'nın yüzündeki o tatlı gülümseme onca yıla rağmen hala sıcaklığını koruyor.

Ramazanın ilk günü biraz aç, biraz yorgun başlıyoruz Hurşit Hoca'yla sohbete. Biz, genç yaşımıza rağmen gözlerimizi bile açamazken Hurşit Hoca'mız gayet mutlu karşılıyor bizi. Bulduğumuz ilk gölgede oturuyor ve başlıyoruz konuşmaya.

Hocamız Giresun'un Tirebolu ilçesinde dünyaya ilk adımlarını atmış. Karadeniz insanı sinirli olur derler ama Hurşit Hoca'yı tanıyanlar bu görüşü bizim gibi ilk dakikada rafa kaldırmış olmalı. Hocamız Giresun'dan 19 Mayıs Üniversitesi İlahiyat Fakültesini kazanınca çıkabilmiş. Daha sonra Diyanette bir süre görev yapıp öğretmenliğe başlamış. İşini ilk günkü gibi sevdiğini söylerken de bu mesleği seçmek isteyenlere: "Amacınız para değil, insanlığa hizmet etmek olsun. İllaki geçiniliyor. Gelecek nesil bizlere emanet. Bu vatana yapacağımız en büyük hizmet onları iyi bir şekilde yetiştirmek olmalı." diye içtenlikle bir tavsiye veriyor. Mesleğine olan sevdası sayesinde hem hayata karşı hep pozitif olmuş hem de karşısına çıkan güçlükleri sabırla aşabilmiş güler yüzlü hocamız.

Hurşit Hoca'mız öğrencileri tarafından hep sevilen ve sayılan bir kişilik. Bunu ona söylediğimizde birazcık kızarıyor ve bu sevgiyi şuna bağlıyor: "Bu meslekte günü geçireyim anlayışına hiç sahip olmadım. Neyi neden yaptığının her zaman bilincinde oldum. Öğrencilerin isteklerine görüşlerine duyarlı olmaya çalıştım elimden geldiğince..."

Hocamız, öğrenciye sıradan bakılmaması gerektiğini, değer verilmesi gerektiğini söylüyor. Bunu söylerken de gelecek neslin onlara emanet olduğunun bilincinde. Günümüz gençleri ile ilgili yaptığı yorumlarda ise inanç yönünden biraz zayıf bulunduğunu dile getiriyor ve günümüz şartlarının ve değişen çağın bu zayıflıkta etkili olduğunu da ekliyor.

Gençlere vereceğiniz tavsiye nedir, diye hocamıza sorduk. "Süreklilik insanı taze tutar ve bu tazelik insanı yeniler. Ulu bir ağaç gibi, dalı kırılsa bile kendini onarır, hayatına devam eder. Bu yüzden süreklilik önemlidir. Sürekli çalışmak sürekli taze kalmak..." diyerek sürekli çalışmanın ve disiplinin önemine vurgu yapıyor.

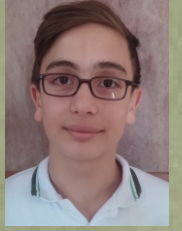
Muhabir: Semanur Serdar, Server Oral
Fotoğraf: Sümeyye Benli

Çarşamba Fen Lisesi
Din Kültürü ve Ahlak Bilgisi Öğretmeni
Hurşut Akın

ÖĞRETMEN HER ŞEYDİR

Ebubekir Aytaç
Bir şiiirdir öğretmen.
Sevgiyi bize öğreten.
Sonsuz gayretleriyle,
İlim deryasına iten.

Bir ışıktır öğretmen.
Bana yol gösteren.
Yobazlığı kaldırıp,
Çağdaşlığı öğreten.

Bir kitaptır öğretmen.
Cehaleti düzelten.
Zulmetleri ayırır,
Nur ile hakikatten.

Bir güneştir öğretmen.
Karanlığı yok eden.
Dünyamızı ısıtıp,
İnsanlığı yeşerten.

Bir nehirdir öğretmen.
Akıp gittiği yerden,
Kötülükleri yok eden,
Tertemiz, berrak ve içten.

Adım Ebubekir Aytaç
Öğretmenimi başıma ettim taç.
Ya Rabbi öğretmenimi asla,
Eyleme kimseye muhtaç!

